Socialistisk Arbejderavis
– kampagneavis mod ulighed og racisme
[Nummer 351 29. marts, 2016] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]
WWW.SOCIALISTER.DK

SYSTEMET ER RÅDDENT

– IKKE KUN POLITIKERNE

Foto: Mette Kramer Kristensen

Soldater trues med fyring, hvis de kritiserer ledelsen

Forsvarschef Peter Bartram truer med fyring af "illoyale" medarbejdere, som eksempelvis kritiserer forsvarsledelsen på sociale medier.

Af Jørn Andersen

"Jeg har til hensigt at fyre de folk, jeg kan komme af sted med, som jeg synes er direkte illoyale," sagde forsvarschefen på Karup Kaserne.

Efter en række dårlige HR-målinger (personaletilfredshed osv.) har forsvarschefen været på mødeturné på landets kaserner. I september skrev dr.dk f.eks., at "Hver fjerde søger aktivt væk fra Forsvaret". Det svarer til 4.500 ansatte.

På mødeturneen har forsvarschef Bartram fremsat lignende udtalelser på andre kaserner.

Ytringsfrihed

Forsvarschefen "truer sine ansatte og forsøger at knægte deres ytringsfrihed," siger Jesper K. Hansen, fmd. for Centralforeningen for Stampersonel (de professionelle soldaters fagforening).

Efter at sagen er kommet offentligt frem, forsøger forsvarschefen at gøre det til et spørgsmål om kritikkens form: "Jeg synes bare ikke, at det er rigtigt og respektfuldt at komme med racistiske udtalelser eller kalde kollegaer eller chefer for 'bøsserøve'."

Men han står stadig ved sine udtalelser.

I øvrigt er det mit indtryk, at der i militæret er betydeligt større risiko for at blive kaldt 'bøsserøv' af en overordnet, hvis man bare er menig soldat, end hvis man er forsvarschef, general eller oberst.

Kilde: dr.dk, 18. marts.

Glemte sandheder

Muslimer går i skole

Muslimer arbejder

Muslimer tager en uddannelse

Muslimer melder sig til A-Kasse

Muslimer elsker deres forældre

Muslimer bliver kede af det når de bliver såret

Muslimer betaler skat

Muslimer åbner forretninger

Muslimer får børn

Muslimer debatterer

Muslimer deltager aktivt i samfundet

Muslimer elsker deres børn

Muslimer bliver gift

Muslimer har drømme og ambitioner

Muslimer bløder ligesom alle andre

Muslimer tager ansvar

Muslimer læser aviser

Muslimer lytter til musik

Ali Sufi

PEOPLE BEFORE PROFIT ALLIANCE

AAA
ANTI-AUSTERITY ALLIANCE

Irsk valg: Et spark til nedskæringspolitikken

De tre store partier fik et spark ved Irlands parlamentsvalg i februar. Stemmefordelingen afspejlede fortsat modstand mod nedskæringer.

Af Simon Basketter. Oversat og forkortet fra Socialist Worker.

Gruppen Anti Austerity Alliance/People Before Profit (AAA/PBP) samt Sinn Fein, der begge ligger til venstre for Labour-partiet, fik betydelig fremgang. AAA/PBP har vundet fem pladser indtil videre.

PBP's nyvalgte TD (parlamentsmedlem), Gino Kenny sagde:

"Vi vil bruge parlamentet til at mobilisere så mange mennesker som muligt. Når der er strejker eller omvæltninger, vil vi være der."

Richard Boyd Barrett, medlem af det irske Socialist Workers Party og PBP, blev genvalgt. Han sagde:

"Vi spillede en afgørende rolle i opbygningen af, hvad det formentlig er en af de største massebevægelser i den irske stats historie ved modstanden mod vandafgifter."

Modstanden mod Irish Waters beslutning om at opsætte vandmålere og kræve nye vandafgifter blev en del af krisepolitikken og sendte tusinder på gaden i hele landet tilbage i 2014-15.

Agenda

Barrett uddyber:

"Folk er vrede over urimelige virkninger af nedskæringspolitik, der har skabt en enorm boligkrise, et kæmpe rod i sundhedsvæsenet og lav løn.

Bevægelsen mod vandafgifter var en kulmination af raseri og vrede mod seks års stramninger og Labour-partiets forræderi, der endelig fandt fokus.

Der er et fantastisk højt niveau af politisk engagement i arbejderklassen. Jeg tror ikke, at det forsvinder foreløbig, og jeg tror det vil lægge enormt pres på enhver regering.

Vores opgave er at fortsætte med at agitere og skubbe denne bevægelse fremad."

En meningsmåling lavet lige før valget viste, at over halvdelen "ikke havde følt nogen økonomisk fordel" fra det formodede opsving i økonomien, som den afgående regering bestående af det konservativt-kristne Fine Gael-parti og Labour havde slået sig op på.

Labour-partiet gik fra 20 pct. af stemmerne sidste gang til 6,6 pct.

Afvisning

De irske vælgere følger de spanske og portugisiske vælgere i afvisningen af en regering, der har implementeret en bankpakke fra EU og den Internationale Valutafond.

Siden 2010 har Irlands 300 rigeste enkeltpersoner fordoblet deres rigdom – de ejer en femtedel af hele landets rigdom. I modsætning hertil har halvdelen af alle irere mindre end 5 procent af denne rigdom.

Paul Murphy, der er valgt for AAA, har kaldt valget for et "politisk jordskælv" – det kan der være noget om.

Labour, konservative Fianna Fail og Fine Gael har de sidste tre årtier haft en overvældende tilslutning. I 2007-valget faldt de tre partiers del af den samlede stemme til 79 procent. Nu er det lidt over halvdelen af dette.

De etablerede partier er på stærkt tilbagetog efter under krisen at have vist deres sande ansigter – overvejende den herskende klasses allierede.

Det mener vi

De riges krig mod de fattige

To billeder tegner det politiske landskab. Det ene er regeringens kombination af beskidt racisme og asociale angreb på alle fronter. Det andet er en begyndende vilje til modstand og protest – fra efterårets flygtningedemonstrationer til Velfærdsalliancen.

Kombinationen af racisme og asociale angreb har holdt regeringen i live i 9 måneder.

Men derved har den også kastet lys over dem, der støtter den: Alle borgerlige partier og socialdemokraterne har vist sig villige til at acceptere – og for de flestes vedkommende: deltage i – en umenneskeliggørende racistisk hetz uden sidestykke mod flygtninge og muslimer.

Venstre og DF kappes om at være mest fremmedfjendsk, mens Frederiksens socialdemokrater har lagt sig tæt op ad DF på alt, der har med udlændinge at gøre.

Terror-angrebet i Bruxelles vil uden tvivl blot skrue endnu en tand op for den beskidte retorik.

Svag regering?

Kort efter valget troede mange, inkl. os, at vi havde fået en svag regering.

Men et par måneder senere var det let at se, at vi havde undervurderet, hvor langt socialdemokraterne var villige til at gå for at fortsætte den politik i opposition, de førte som regering.

Oppositionsleder Frederiksen meddelte reelt offentligt, at hun ikke ville udfordre modsætningerne i regeringen mellem DF og Venstre.

Det er dét, der har givet dem så meget plads til uantastet at bruge den beskidte kombination af fremmedhad og asociale angreb.

LO-toppens nylige indgåelse af 3-parts-aftalen om en formaliseret lavere løn end mindstelønnen for flygtninge er endnu et signal om, at det ikke er derfra modstanden mod angrebene kommer.

Polarisering

Vi ser den samme polarisering, når vi kigger ud over Europa – og USA. På den ene side dybt reaktionære angreb på flygtninge, fattige, arbejdere (især offentligt ansatte).

Angrebene kommer ofte fra “den ekstreme midte” – men den giver samtidig plads til endnu mere reaktionære kræfter. Det ser vi f.eks. med fremgangen for det racistiske AfD i Tyskland (se side 11).

Men samtidig er der begyndende tegn på stemmer, der siger: Nok er nok! Sanders i USA og Corbyn i England får opbakning fra millioner. Venstrefløjens fremgang i Irland (side 2) og Spanien er andre eksempler.

Jo mindre sagt om den danske parlamentariske venstrefløj i den forbindelse, jo bedre.

Alle på gaden 12. maj

Men også i Danmark er der stemmer, der siger: Nok er nok!

Velfærdsalliancen – et initiativ fra en række lokale fagforeninger – kalder alle på gaden 12. maj til protest mod de kommunale nedskæringer (se side 8-9). Men ikke kun det: Også mod nedskæringer i det hele taget.

De har kastet en udfordring ud til alle, der ønsker nedskæringerne stoppet: Meld jer på banen, dér hvor i er, og lad os sammen protestere 12. maj.

Det er meget velkomne nye toner. Herfra vil vi gerne opfordre alle til at tage handsken op – uanset om i er en forældregruppe, studerende, antiracister osv. Gør mobiliseringen til 12. maj så stor som mulig i jeres by og jeres kommune.

Men brug også mobiliseringen til at diskutere, hvad næste skridt er. En enkelt demonstrationsdag er ikke nok. Hvis den bliver stor, kan den måske få regeringen (og dens støtter) til at ryste på hænderne. Men der bliver brug for flere demonstrationer.

Der bliver også brug for strejker, hvis magthaverne for alvor skal rystes. Protest-demonstrationer er godt, men strejker er vigtige og nødvendige, hvis vi for alvor skal vise vores styrke.

Kombinationen af strejker og demonstrationer mod nedskæringspolitikken stoppede Fogh-regeringens angreb i 2006-7. De kan også stoppe Løkke og Thulesen Dahl i 2016.

Systemet er råddent – ikke kun politikerne

Grunden til alle angrebene er, at magthaverne ikke kan få deres system, kapitalismen, til at fungere. 8 års krise er endnu ikke ovre.

Derfor siger vi også: Oveni protesterne og strejkerne er der brug for en kamp for et helt andet system. Et system, hvor vi ikke producerer for profit, men for menneskelige behov. Et system, der er styret af det store flertal, ikke af en lille elite.

Vi kalder det socialisme.

Og vi siger helt ublufærdigt: Vil du være med til at slås for et andet samfund – samtidig med at vi kæmper mod alle angrebene og racismen – så bliv medlem af Internationale Socialister/ISU.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533 2200 København N KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen Red. afsluttet den 22. marts 2016 ISSN 1600-2687

WWW.SOCIALISTER.DK

DU HAR BRUG FOR OS OG VI HAR BRUG FOR DIG

Den herskende klasse fører udmattelseskrig imod almindelige mennesker.

Af Marie Jæger, kampagne-ansvarlig i ISU

Selv om mange stadig dukker nakken og accepterer “nødvendighedens politik”, søger flere og flere mennesker andre svar end flere nedskæringer, mere racisme og flere krige.

I en tid, hvor krisen kradser, uligheden stiger, velfærden angribes, racismens gift spredes, og Fort Europas grænser dræber tusinder af uskyldige flygtninge, er behovet for et solidarisk modsvar åbenlyst.

Internationale Socialister/ISU og Socialistisk Arbejderavis hæver et banner for et solidarisk modsvar, gøder håbet, om at en anden verden er mulig, og organiserer aktiv modstand mod racisme og nedskæringer.

Derfor har du brug for os.

Vi har også brug for dig

Modstand og oprør koster penge. Uanset, om du er rig eller fattig, en aktiv del af IS/U eller sympatisør, kan du hjælpe til at styrke det solidariske modsvar til regeringens asociale og racistiske politik.

Er du under 30, så bliv medlem af ISU. For 75 kr. om året kan du være med til at sikre os tilskud fra Dansk Ungdoms Fællesråd – samtidig får du et års abonnement på Socialistisk Arbejderavis.

ISU har ingen rige donorer fra erhvervslivets top – derfor gør din støtte en afgørende forskel for os.

Meld dig ind i ISU for 75 kr. om året på socialister.dk/medlem

OBS: Du skal melde dig ind – og betale – inden udgangen af april, hvis din støtte skal tælle med i dette års ansøgning.

Få dine venner til at støtte

Er du allerede medlem af ISU, så hjælp os med at få nye støttemedlemmer.

Fortæl dine venner (under 30), at de kan støtte for kun 75 kr. om året – og få Socialistisk Arbejderavis i et år.

Nej til racistisk selvtægtsgruppe i Kalundborg

I flere danske byer har den finsk inspirerede flygtningefjendske gruppe "Soldiers Of Odin" forsøgt at etablere sig.

Af Pernille Cauchi

Grupperne fungerer som nationale selvtægtsgrupper og består af personer, der først og fremmest er kendt fra aktiviteter på den antimuslimske højrefløj. I Finland er gruppen stiftet af Miha Ranta, som ifølge Radio 24-7 er erklæret nazist.

Lørdag den 19. marts, netop dagen for markeringen af FNs internationale dag mod racisme og fremmedhad, samlede "Soldiers of Odin" omkring 15 unge mænd i Kalundborg, som i pressens lys forsikrede, at de ikke var racister.

I byen er almindelige borgere, politikere, natteravne og politi enige om, at "Soldiers of Odin" ikke hører hjemme her.

En lille håndfuld antiracistiske aktivister delte løbesedler ud for at advare mod gruppens aktiviteter, i en tid hvor nedskæringer, fattigdom og ulighed har gjort nationalisme tillokkende for nogen, og hvor islamofobi og fremmedhetz nærmest er blevet 'legalt'.

I Kalundborg åbner der et asylcenter den 1. april i den gamle hospitalsbygning. Heldigvis er der nu allerede over 3200 personer, som har liked FB siden 'Ja til Asylcenter i Kalundborg'.

TV2's "Moskeerne bag sløret": Designet til frygt, mistro og had

Det er fint at udstille reaktionære imamers udsagn, og undercover-optagelser kan være et nyttigt redskab til at afsløre diskrimination og undertrykkelse.

Af Konni Nørlem

Problemet med TV2's dokumentarserie "Moskeerne bag sløret" er, at den (fortælles i introerne) forsøger at finde svar på, hvorfor integrationen i Danmark er slået fejl.

Her reflekteres ikke over hvad integration er, og man undgår at nævne alle de positive statistikker: At kriminaliteten blandt unge med minoritetsbaggrund er faldende, at andelen, der får sig en uddannelse, er på niveau med etnisk danske osv.

Dernæst forfølger dokumentarserien meget målrettet den simple tese, at et mindretal af reaktionære og tvetungede imamer fastholder den store gruppe muslimer i et parallelsamfund og forhindrer dem i at integrere sig i samfundet.

Uimodsagt

Thomas Breinholt, programchef for TV2 har udtalt, at det aldrig har været meningen, at man ville skulle lave en dokumentarserie, der var repræsentativ. Men på intet tidspunkt giver dokumentarserien den almindelige tv-seer hjælp til at forstå, hvor lille omfanget af denne type moskeer og imamer er.

At trække forskellige kilder og vinkler ind – noget der ellers plejer at være en journalistisk dyd – er heller ikke noget, man overhovedet benytter sig af. Tina Magaard får stort set lov til at stå fuldstændig uimodsagt som islamekspert.

TV2 ønsker, ifølge Thomas Breinholt, at være dagsordensættende og engagere befolkningen i vigtige samfundsspørgsmål. Men mon ikke TV2's reelle motiv har været at skaffe sig høje seertal?

Fåtal

Ifølge islamforsker Niels Valdemar Vinding kommer mellem fem og otte procent af de praktiserende muslimer i Danmark i moskéer, hvor man prædiker og taler på den måde, som dokumentarserien viser.

"Det er meget lille fåtal, og folkene bag dokumentaren ved jo godt, hvad de vil have. De henvender sig jo også til de steder, hvor de ved, der er garanti for at finde brodne kar og for at finde folk, der taler bål og brand og den værste omgang sharia," fortæller han til dr.dk.

Kampen for en stor-moské i Aarhus

Ifølge Grundloven er der religionsfrihed i Danmark. Alligevel har det taget årevis at få godkendt en byggegrund, hvor der kan opføres en ønsket stormoske i Aarhus.

Af Konni Nørlem

For ca. et år siden godkendte et flertal i Aarhus Byråd (EL, SF, Radikale, S) omsider en placering og en lokalplan, der ville gøre det muligt at bygge en stormoské i Aarhus V.

Denne plan annullerede byens borgmester 6. marts på baggrund af TV2's "Moskeerne bag sløret".

Siden da har der været forskellige protester mod denne kollektive afstraffelse af muslimer i Aarhus. De lokale foreninger i Gellerup indkaldte til dialogmøde hvor 700 deltog – borgmesteren og socialdemokraterne glimrede ved deres fravær. Og der er oprettet en facebook gruppe, "De ordinære".

#StopKollektivStrafAfMuslimer

En gruppe unge med muslimsk baggrund har brugt flere eftermiddage foran Aarhus Rådhus for at protestere mod borgmesterens diktat om at annullere stormoskéen.

Af Konni Nørlem

Socialistisk Arbejderavis har talt med to af de unge aktivister, Mariam Al-Jaal og Ahmad Ibrahim.

Hvad tænker I om TV2´s dokumentarserie "Moskeerne bag sløret"?

Ahmad: "Jeg synes ikke dokumentaren giver et fair billede af os. Der er nogle familier, der har problemer, men de har brug for hjælp fra kommunen eller brug for at få et job."

Mariam: "Serien får folk til at tro, at alle beboere i Gellerup er førtidspensionister og kontanthjælpsmodtagere, og at alle snyder staten, men det er jo ikke sådan, det er.

Dialogmødet viste, at der er rigtigt mange hænder i Gellerup. Der var mange universitetsstuderende på mødet, som er født og opvokset i Gellerup.

Der var rigtigt mange, der fortalte, hvor de arbejder. Der var også lærere og pædagoger. Så serien giver hverken et fair billede af islam eller af Gellerup.

Sådan som vi har lært at lave dokumentar, så skal man se tingene fra flere sider. En troværdig dokumentar bør have flere kilder og ikke kun islamkritiske kilder. Dokumentar-serien er utroværdig for man ser det kun fra én side af."

Hvad synes I om borgmesterens reaktion på TV2s serie?

Mariam: "Jeg forstår godt, at politikere er frustrerede over nogle af udtalelserne i dokumentaren, men at jeg skal stå til ansvar for noget, jeg hverken har sagt eller gjort, at en hel befolkningsgruppe skal straffes for noget, nogle enkelte har sagt, det forstår jeg ikke. Det er jo uretfærdigt. Man må tage fat i de personer, som er kommet med udtalelserne.

Nu har man snakket om at bygge en stormoské i to årtier, jeg ved ikke hvordan det kan være at et 4 timers program lige pludselig kan smide 2 årtiers dialog væk. Byrådspolitikerne annullerede stor-moskeen uden at søge dialog med os."

Hvilke aktiviteter laver I for at blive hørt?

Ahmad: "Vi laver forskellige aktioner og sender beskeder til politikerne. Vi har haft et møde med gruppeformanden i den socialdemokratiske byrådsgruppe, men vi arbejder videre på at få et møde med selve borgmesteren, det er jo ham, der bestemmer mest i Aarhus."

Mariam: "Vi har siddet flere eftermiddage foran Rådhuset med et stort skilt, hvor der står:

Jeg elsker alle mine medborgere.
Jeg bestemmer over min egen krop.
Jeg tier ikke hvis der er vold.

#StopKollektivStrafAfMuslimer

Vi lod plakaten sige alt. Mange af dem, der gik forbi, gav os 'thumbs up', og vi fik besøg af flere byrådspolitikere. Men vi afventer stadigvæk et møde med borgmesteren."

Hvilke ønsker har I for fremtiden?

Ahmad: "Vi vil gerne have at moskeen bliver bygget, der vil også være lektieklub og bibliotek."

Mariam: "Vi ønsker at moskeen bliver bygget. At vi engang får lige så meget ret til at praktisere vores religion i en moské, som jøder har ret til at gøre det i en synagoge og kristne i en kirke. At vi står på lige fod med de andre. Vi er normale muslimer, der gerne vil praktisere vores religion, uden at det strider mod den danske lovgivning."

19. marts: **Flygtninge er velkomne**

I Odense markeredes FN's dag mod racisme 19. marts med en demonstration under overskriften: "Flygtninge er velkomne".

Af Jens Andersen, foto: øverst Odense rhansen4@mac.com, nederst th København Dan Stenberg, Schou Robles, nederst tv Wien Linkswende/flickr

Initiativet til demonstrationen var taget af Racismefri By – Odense for mangfoldighed, og blev bakket op af 18 små og store organisationer. Demonstrationen gik gennem byen og endte på rådhuset, hvor der var taler, musik og dans.

I rådhussalen var der opstillet boder fra forskellige hjælpeorganisationer, partier og kulturforeninger, som støttede op om arrangementet. De mange boder skabte et forum for debat og organisering, og organisationerne fik god mulighed for at præsentere deres holdninger og aktiviteter.

Dagen blev også markeret i København og en række andre storbyer i Europa og enkelte andre steder.

Danmark vil bombe i Syrien

Et flertal i Folketinget har besluttet at Danmark fra midten af 2016 skal bombe og indsætte soldater i Syrien.

Af Jens Andersen

Danmark er en del af en USA-ledet gruppe af 60 lande, der siger, de bekæmper Islamisk Stat. Indtil nu har F-16-fly fra Danmark udelukkende bombet i Irak, men fra sommeren 2016 udvides dette til også at omfatte Syrien.

Samtidig bliver det danske personel næsten fordoblet, til 400, bl.a. med 60 soldater fra Frømandskorpset og Jægerkorpset. Specialstyrkerne skal angiveligt træne, uddanne og vejlede irakiske styrker til at bekæmpe Islamisk Stat.

Danmark har selv skabt problemet

Efter at Danmark og andre koalitionslande invaderede Irak i 2003, svækkedes den irakiske centralmagt.

I løbet af besættelsen opbyggede koalitionen ikke en bæredygtig irakisk statsmagt, men støttede korrupte regeringer, og besværliggjorde opbygning af fagforeninger, som ellers kunne have været med til at kæmpe mod korruption.

I det magttomrum af kaos og korruption, som besætterne efterlod, da de trak sig ud af Irak, blomstrede Islamisk Stat.

Assad slår flest syrere ihjel

Selv om man i danske medier mest hører om Islamisk Stats spektakulære mord, så er det vigtigt at huske at Assads tropper slår langt flere ihjel.

Syrian Network for Human Rights vurderer, at regeringstropperne slog 12.044 civile ihjel sidste år, hvor ISIS "kun" slog 1.366 civile ihjel. Til sammenligning slog russiske bomber 570 civile ihjel på kun tre måneder sidste år.

Imperialistisk rivalisering

Rusland bomber ikke kun Islamisk Stat, men alle grupper der kæmper mod Assad, da Putin har et godt forhold til Assad, og ville være sikret indflydelse i Syrien hvis han vandt.

Saudi-Arabien har støttet islamistiske oprørsgrupper i Syrien for at øge deres indflydelse i landet, og den USA-ledede koalition bomber Islamisk Stat for at sikre den irakiske regerings kontrol med den irakiske olie og for indirekte at aflaste oppositionsstyrkerne og dermed øge presset på Assad.

Stop krigene – træk de danske tropper hjem

Krigen handler meget lidt om Islamisk Stat og den syriske befolkning, men rigtigt meget om magt og indflydelse i den krigshærgede region.

Derfor siger vi: Stop de imperialistiske krige i Mellemøsten – Træk de danske tropper hjem!

Flygtningenes lidelser bliver vores

Hårdt medtagede flygtninge bliver afvist og sendt tilbage til en uvis skæbne i bl.a. Tyrkiet. Druknede børn, uhyrlige forhold i hjemsendelseslejrene, familier, der holdes adskilt. Håbløshed og nedværdigelse.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Det er, hvad flygtninge bliver modtaget med, når de kommer til Europa. Europas ledere ønsker at sende et signal af umenneskelighed. Men det er et signal, der ikke kun går ud til flygtningene – det er et signal til os alle.

34 asylstramninger

Den danske regeringens 34 asylstramninger lægger sig i forlængelse af den brutale behandling af flygtninge og går kort sagt ud på følgende: Strengere straffe og mere kontrol, dårligere boliger, frihedsberøvelse og flere udvisninger, færre rettigheder, øget egenbetaling og ikke mindst fattigdom.

Livet skal gøres så hårdt som muligt for flygtninge og ikke-vestlige indvandrere. Men regeringen stopper ikke her.

Fattigdomsreform

Med den nye kontanthjælpsreform rammes mere end 30.000 voksne og 34.000 børn. Det betyder, at mange risikerer at gå fra hus og hjem. Det betyder også, at i forvejen marginaliserede børn vil få det endnu sværere. Denne gruppe af syge og fattige kommer tættere på kanten, og desperationen øges.

Undergravelse af mindstelønnen

Integrationsuddannelse er et "nyt redskab til virksomhederne", som Dansk Industri kalder det.

Med dette redskab kan virksomheder i to år ansætte flygtninge til elevløn, som på industriens område starter på 67 kr. i timen og dernæst stiger til 76 kr. I begge år modtager virksomheden en bonus på 20.000 kr. fra staten. Det er en statsstøttet krigserklæring mod mindstelønnen, som i dag er ca. 110 kr. (i mange fag højere).

Vores alles frygt og usikkerhed

Hvis du er på kontanthjælp eller flygtning, er frygten og usikkerheden nærværende hele tiden. Men for større dele af arbejderklassen bliver usikkerhed og fattigdom også en del af fremtiden.

Den dehumanisering, som flygtninge udsættes for, skal vi opfatte som en advarsel. At vore magthavere er parate til at skubbe flygtninge tilbage i havet viser os deres kynisme.

Den umenneskelighed, de udviser ved Europas grænser, afspilles i en langsommere form internt i Europa. Her er velfærd, løn og arbejdsforhold under angreb. Europas ledere sender os i øjeblikket et signal om et mere brutalt klassesamfund.

Anti-racister og velfærdskampen

Solidaritet er det eneste, som kan gøre os stærke nok til at ændre på fremtiden og kræve, at de rige skal betale. For der er penge nok!

76 milliarder i aktieoverskud i 2015. De vil bruge 35 milliarder til kampfly. Der er mindst 130 milliarder i skattely. Og de 49 rigeste familier har i dag en privat formue på over 500 milliarder kr.

Derfor er solidaritet mellem arbejdere og muslimer, mellem kontanthjælpsmodtagere og flygtninge alfa og omega. Vi skal skabe solidaritet for at overkomme splittelsen og få håbet tilbage.

Efter Köln

Undertrykkelse og klassesamfund

Hvordan forholder socialister sig, når undertrykte begår overgreb på andre undertrykte?

Af Bo Nielsen, foto: Mette Kramer Kristensen

En forudsætning for at kunne forholde sig til samfundsproblemer som kriminalitet, vold og sexisme er at kunne udpege problemets rod.

Det kunne SF's formand Pia Olsen-Dyhr ikke. Hun gik lige i fælden.

Debatten har raset i kølvandet på de dybt forkastelige seksuelle overgreb på kvinder nytårsaftten i Köln. Politikere har kappedes om at kapitalisere på allerede eksisterende had og fordomme om flygtninge og immigranter.

SF-formanden sagde, at der i indvandrermiljøer "er ... et syn på danske kvinder som letsindige, hvis de går alene i byen. Og det er ikke acceptabelt i et samfund, hvor vi hylder, at alle skal være lige og frie."

Hun konkluderede, at "venstrefløjen har svigtet i debatten om overgreb og kvindeundertrykkelse" – og sågar at "vi har været bange for at blive kaldt racister"!

Et sådant ekko af den racistiske højrefløj gør ingen klogere på problemerne med vold og kvindehad.

Og der er særdeles god grund til at frygte at ende på hold med racister. Racisme er de herskende klassers værktøj til at splitte arbejderklassen og til at dehumanisere 'de andre'.

Dyhr går så galt i byen, fordi hun er blind for klasser. Langt de fleste voldsmænd er selv undertrykte.

Dette fritager ingen fra personligt ansvar, men det tvinger os til at se på de strukturer, der er med til at påvirke holdninger, valg og handlinger.

Klassesamfundet

Den mest basale struktur er, at vi lever i et klassesamfund. Det betyder for det store flertal af mennesker, at de er tvunget til at sælge deres arbejdskraft for at overleve.

Når man sælger sin arbejdskraft har man ingen – eller meget lidt – kontrol med, hvordan den anvendes.

Fraværet af kontrol – individuelt og kollektivt – er grundlaget for det, Marx kaldte fremmedgørelse.

At Danmark har en af verdens højeste selvmordsrater, er et hjerteskærende udtryk for omfanget af fremmedgørelse her i 'verdens lykkeligste land', hvor 440.000 mennesker er på lykkepiller.

Lad os se mere på 'det fremmedgjorte menneske'.

Fremmedgørelse

Fremmedgørelse forsøges oftest forklaret som noget sjæleligt eller på anden måde individuelt. Men der er meget mere i det.

Karl Marx viste en sammenhæng mellem det personligt oplevede, frustrationerne og de samfundsmæssige betingelser for vores liv.

Det kapitalistiske samfund gør os fremmede over for vores arbejde, hinanden og naturen, fordi vi er tvunget til at sælge vores arbejdskraft.

Problemet er ikke arbejde som sådan. Arbejde skaber også vores relationer og sociale miljø.

Problemet er de konsekvenser, det har for mennesker at være tvunget til noget, der meget af tiden er meningsløst, stressende og nedslidende for at skaffe mad på bordet og betale regningerne.

Vi har som lønarbejdere kun ringe indsigt i, og ingen økonomisk og demokratisk kontrol over det, vi producerer. Den magt følger ejerskabet til produktionsmidlerne.

Vi er også fremmedgjorte over for alt det, vi hele tiden får at vide, vi mangler og behøver som forbrugere på markedet.

Det frie marked er en illusion – arbejderen og millionæren er ikke lige frie til at forbruge. "Den ene bor i en rønne, den anden i et palads, og arbejderen har bygget begge," noterer Marx.

Kapitalismen skaber altså et kunstigt behov for noget, som både er os fremmed og uopnåeligt.

Tingsliggørelse

Vores fremmedgjorte position i produktionen gør os også fremmede overfor hinanden – som kolleger, eller bredere, som klassefæller. Vi tingsliggøres for hinanden.

Ligesom mennesker købes og sælges som arbejdskraft, bliver menneskelige relationer også præget af en 'noget for noget'-tankegang og 'hvad, det er værd'.

Fra vugge til grav vurderes vores 'værdi' med karakterer, jobevne, tests osv.

Reklamer og medier lærer os at vurdere kvinder ud fra deres kropsmål eller bedrifter i sengen. Ja, den intime menneskelige relation sex er ligefrem en vare, der kan købes.

"Fremmedgørelsen af mennesket og af faktisk alle de forhold, hvori mennesket står til sig selv, er først virkeliggjort og udtrykt i det forhold, mennesket står i til andre mennesker," skriver Marx.

Værdiløs utilfredshed

Når vi er ligeså fremmede for hinanden, som vi er fremmede over for vores arbejde, bliver vold og overgreb den undertryktes måde at sparke videre nedad.

Marxisten Ernest Mandel har formuleret det sådan:

"Et samfund, der er indstillet på systematisk at skabe frustrationer af denne art frembringer de resultater, der dagligt refereres i dagbladenes meddelelser om forbrydelser. Et samfund, der avler værdiløs utilfredshed, vil også avle alle mulige asociale forsøg på at få afløb for denne utilfredshed."

Fælles kamp som kriminalitetsbekæmpelse

Borgerskabet hader, når vi siger, at det er samfundets skyld. Men det er det.

Og vi kan ikke bruge borgerlige politikeres sorte lov og orden-politik til noget. Vi kan til gengæld bruge solidaritet og fælles kamp.

Når arbejderklassen er i kamp, i perioder med mange store strejker og besættelser og under revolutioner, så falder kriminaliteten.

I sådanne historiske situationer opstår de objektive muligheder for at se hinanden som forbundne kar, et klassefællesskab og mennesker som værdi i sig selv.

Vi kan se det på den egyptiske revolution i 2011, hvor muslimer slog beskyttende ring om de koptisk kristnes kirker, og de kristne gjorde det samme for muslimer, så begge kunne bede i fred.

Arbejdere og unge bekæmpede aktivt voldtægter og seksuelle krænkelser mod kvinder, da politiet som led i forsøget på at knække revolutionen begyndte at foretage systematiske 'jomfru-tests' på kvinder.

Solidariteten på Tahrir-pladsen var så stærk, at forskellige grupper dannede fælles forsvarsværker for at beskytte hinanden og revolutionen mod politiet og kontrarevolutionære bøller.

Mange mistede livet i forsvaret for folk, de ikke kendte, men havde et klassefællesskab med.

Fælles kamp mod undertrykkelse

Klassesamfundet betyder altså på den ene side, at undertrykkelse i form af fordomme og overgreb stammer fra selve kapitalismen og fra de tanker og ideer, den skaber.

Men det betyder også, at der ligger enorme potentialer for at komme problemerne til livs foran os i en kommende socialistisk revolution.

Socialister skal hverken bortforklare eller undskylde undertryktes overgreb mod andre undertrykte.

Men vi skal forkaste individuelle forklaringer, eller at straf er løsningen.

Og vi skal forkaste mediers og magthaveres forsøg på at sætte forskellige undertrykte grupper op mod hinanden.

I stedet skal vi pege på, at kun når forskellige undertrykte grupper slås sammen, kan verden forandres.

Dennis Kristensen:

Kvindekamp er en opgave for den samlede fagbevægelse

FOA holdt deres eget arrangement på kvindernes internationale kampdag, 8. marts. Socialistisk Arbejderavis har talt med Dennis Kristensen, formand for FOA, om fagbevægelse og kvindekamp.

Af Anna Wolf

Hvad var baggrunden for jeres 8. marts-arrangement her i 2016?

Vores opgaver som fagbevægelse tager afsæt i arbejdsmarkedet og hvad, der støder op til dette: arbejdsliv og arbejdsdag.

Skulle jeg prøve at give et bud på, hvad der er den største udfordring i dag i forhold til arbejdsmarkedet og ligestilling, så er det, at vi har fået udviklet et arbejdsmarked, der er så stærkt kønsopdelt.

Vi har det sådan, lidt populært sagt, at mændene arbejder med døde ting i den private sektor, og kvinderne arbejder med mennesker i den offentlige sektor.

Med billedet af sådan et arbejdsmarked i tankerne, hvordan synes du, at kampen for ligestilling ser ud i dag?

Jeg synes, at en del af kvindekampen er gået over i en elitær diskussion; højtuddannede kvinders lidt intellektualiserende diskussion for/imod feminisme. Jeg tænker, at det, vi kan se som det konkrete udslag af det kønsopdelte arbejdsmarked, er meget mere jordnært.

Særligt arbejdsmarked

Det handler om, at kvinder ikke får det samme i løn, som mænd gør – for arbejde af samme værdi, som det hedder i ligestillingsloven. Det handler om, at kvinder er deltidsansatte, og mænd er fuldtidsansatte, og at en hel del af kvinderne ikke kan få fuldtidsjob i den offentlige sektor.

At vi har udviklet et helt særligt arbejdsmarked i den offentlige sektor for kvinder, der gør, at deltid heller ikke betragtes på lige fod med fuldtid. For eksempel får man først overarbejdsbetaling, når man er oppe på den ugentlige arbejdstidsnorm, hvor alle andre får den fra første dag.

Vi kan se at kvinder får mindre i pensionsindbetaling, fordi de ikke får den samme løn som mænd og ikke får pension af de samme løndele. Tre ud af fire danskere, der kun har folkepension at leve for, er kvinder.

Det kan ses med barselsorloven, at selv om det ser bedre ud på det brede arbejdsmarked, så er det stadigvæk kvinder, der tager den største del.

Det større barselsfravær bliver også brugt som argument for, at kvinders arbejdskraft-værdi er mindre.

Så der er stadigvæk masser af ting tilbage, som handler om at ligestille kønnene på arbejdsmarkedet og i honoreringen for arbejdsindsatsen.

Ligelønsdagsorden

Udover at adressere problemerne 8. marts, hvilken rolle kan FOA eller fagbevægelsen generelt spille fremover? Er der nogen planer for handling?

I FOA har vi en ligelønsdagsorden, som er bredere end bare det med timeløn. Men forudsætningen for at kunne få den dagsorden til for alvor at slå igennem er, at vi får skabt bred forståelse for, at det er et fælles anliggende – en fælles opgave for den samlede fagbevægelse.

Vi havde en stor opblusning i ligelønskampen i 70'erne, vi var selv i ligelønskonflikt i 2008, men når det handler om solidaritet mellem klassiske mandefag og kvindefag – ikke bare når man står skulder ved skulder, men når man skal vurdere arbejdsværdi på tværs af sektorer og fag – så er der stadig ikke den opbakning, som burde være der.

Og så handler det om at få sat det her på dagsordenen, få det gjort til en sag, som vi alle sammen taler om og bakker op om.

Solidaritet

Du nævner solidaritet, som er centralt for ligestillingen. Mener du, at fagbevægelsen generelt tager de her spørgsmål alvorligt nok?

Jeg synes, at det er gået ned ad bakke i nogle år. Når du siger solidaritet, så er det jo i virkeligheden det, der har stået bag alle gennembruddene for lønmodtagerne. Om det handler om arbejdstidslængde, om at hæve lønninger, at få uddannelse eller pension.

Det slog først for alvor igennem og gav resultater, når vi skabte den fælles bevægelse, hvor forskellige faggrupper støtter op om hinanden, og det er den situation, vi skal have genskabt.

Det er først, når vi for alvor gør det, at der er mulighed for at få lagt det pres på både private og offentlige arbejdsgivere, der skal til for, at vi får taget nogle yderligere hop i forhold til lige vilkår for mænd og kvinder på både det private og det offentlige arbejdsmarked – og på tværs af dem.

Så det er også et spørgsmål om klassekampen generelt?

Det er jo i høj grad et spørgsmål om, at de, der har deres på det tørre – og sådan er det jo med solidaritet – er parate til at sige, at andre også skal få deres på det tørre, og det er vi nødt til at være med til.

Sådan har det altid været, når nogle grupper skal have et ekstra løft. Så er forudsætningen, at andre grupper kan se, at det er sgu ikke rimeligt; det er ikke rimeligt, at nogle grupper har dårligere tryghed i job end andre. Så det er i høj grad et spørgsmål om at få mobiliseret fagbevægelsen på ligestillingsspørgsmålet og alle de variationer, der er inden for det.

Regeringens mål:

Uddanne færre

Universiteterne bliver i disse dage, ligesom resten af den offentlige sektor, angrebet af den borgerlige regering.

Af Sigurd Sejer Skov, billede: Marxistisk Studerende/Facebook

Uddannelsesområdet vil blive ramt af en besparelse på ca. 3,3 mia., og for første gang i danmarkshistorien har vi en regering, som har et decideret mål om at uddanne færre mennesker.

Det er det største angreb på uddannelsesområdet i mands minde.

Besparelser på RUC

På Roskilde Universitet skærer man også i budgetterne, og det begynder at kunne mærkes hos de studerende.

Regeringens besparelser har stået på længe, men er nu blevet intensiveret. Tidligere har regeringens hårde sparekrav til universiteterne betydet, at RUC i lang tid har haft en besparelse på 2 % om året af det samlede budget. Det har selvfølgelig haft en negativ effekt på uddannelses kvalitet, men de nye besparelser vil kunne mærkes langt mere.

Hvad betyder besparelserne?

Frem mod 2019 skal budgettet skæres med minimum 110 mio. kr., eller hvad der svarer til en ottendedel af RUC's samlede budget.

Man vil bl.a. hente ca. 28 mio. ved nedskæringer i bygningsmassen, hvilket betyder, at RUC simpelthen får færre lokaler til undervisning og administrativt arbejde.

Det betyder også, at de studerende mister deres basishuse et semester tidligere. Hvor man før havde basishusene til og med 3. semester, har man nu kun et basishus til og med 2. semester.

10,5 mio. skal hentes ved indkøb til institutionen og hele 94,5 mio. ved fyringer – såkaldt frivillige fratrædelser og ansættelsesstop.

Frem mod 2019 vil RUC miste i alt 80 ansatte, hvor af 50 kommer fra det administrative personale og 30 fra det videnskabelige personale. Ydermere betyder det, at det bliver sværere at få en ph.d. Og at flere af de specifikke uddannelser enten lukkes eller lægges sammen med andre.

Studenterkampen

Grundet de store offentlige besparelser var de studerende på gaden 9. marts for at vise utilfredsheden.

Demonstrationen var organiseret af SAF (De Studerenes Aktivistforening), som stod i spidsen for en lille, men stemningsfuld og oprørsk demonstration, som pegede i retning af fortsat kamp.

Gruppen af demonstrerende studerende fra RUC mødtes med vrede KUA-studerende og gik sammen til Velfærdsalliancens demonstration ved KL's hovedkvarter.

Demonstrationen var vigtig, fordi det var første gang i lang tid, at de universitetsstuderende selvstændigt var på gaden og formåede at binde studenterkampen sammen med den bredere kamp mod velfærdsangrebene.

Velfærdsprotesterne 2006-7

For små ti år siden var ansatte, studerende og brugere også på gaderne for at forsvare velfærden. Det blev startskuddet til to år med strejker, demonstrationer og manifestationer, som omfattede titusindvis af mennesker.

Af Poul Erik Kristensen og Jørn Andersen, foto: 17. maj 2006

Alene den 17. maj 2006 var mere end 110.000 fagligt aktive og studerende samlet til demonstrationer for at vise regering og Folketing, at de ville forsvare velfærden.

Det var ikke bare den største demonstration i 20 år, det var også den allerstørste demonstration nogensinde uden for arbejdstid.

Velfærds-"reformer"

Baggrunden var to ting: Det ene var, at Fogh-regeringen var i gang med at køre fagtoppen ud på et sidespor. Fogh ville bevise, at han ikke var afhængig af fagtoppen.

Bl.a. derfor havde FOA lanceret en kampagne under parolerne "Flere hænder – Mere i løn". Kampagnen leverede i høj grad det ideologiske bagtæppe for protesterne, og FOA's skilte med parolerne sås overalt, både lokalt og i de store demonstrationer.

Den anden, mere konkrete baggrund var, at den daværende VK-regering i 2003 nedsatte en velfærdskommission, som skulle barsle med en række reformer.

Udspillet kom i 2005 og bestod af 43 konkrete forslag. Blandt andet forslag om en gradvis udfasning af efterlønnen, nedsættelse af dagpengeperioden til 2 ½ år, afskaffelse af det sjette SU-år, og øget brugerbetaling.

Dagen efter fulgte de studerende trop, med besættelser af universiteterne i Aarhus og København.

Trods den store aktivitet på gulvplan lykkedes det for de socialdemokratiske ledere i fagbevægelsen og partiet at stoppe aktiviteterne.

De faglige topledere ønskede hverken en politisk storstrejke eller masseaktioner styret fra neden. De ønskede kun en markering, der kunne styrke deres forhandlingsposition over for regeringen.

Deres magt ligger netop i klassesamarbejdet og forhandlingen med arbejdsgiverne. Fagbevægelsens top ønskede ikke at gå længere efter 17. maj.

Kommunal strejkebevægelse

Men blot få måneder senere var der gang i gaden igen.

I forbindelse med kommunale budgetter opstod der er en reel strejke-bevægelse i flere kommuner.

Kernen i disse kampe var primært forældre og pædagoger, som havde udsigt til voldsomme nedskæringer. Aktiviteterne var i udgangspunktet mod kommunerne, men hurtigt fik retorikken en anden lyd – og protesterne blev direkte adresseret til Anders Foghs regering.

Protesterne viste, at det var muligt at presse politikerne fra neden. Men det mest iøjnefaldende træk ved protest- og strejkebevægelsen var at protesten, initiativet, organiseringen og dynamikken kom nedefra.

Forældreblokaderne blev den faktor, som rykkede stemningen.

Et nyt skridt blev taget i bevægelsen, da andre faggrupper begyndte at gå med: Socialrådgiverne gik i første omgang med en enkelt dag. Social- og sundhedsassistenter ansat inden for ældreområdet gik med, og da lærerne og efterfølgende elever på en del folkeskoler gik med, var bevægelsen for alvor i offensiven.

I efteråret 2007 var der således strejker, demonstrationer og aktioner i bl.a. København, Århus, Odense, Aalborg, Esbjerg, Herning, Silkeborg, Viborg, Randers og Tønder.

Hjemmeplejen

I sommeren 2007 kom turen så til hjemmeplejen, hvor manglen på "varme hænder" skabte utilfredshed.

Sosu-assistenterne og sosu-hjælperne i Holstebro gik i strejke for højere løn. Nu havde de længe nok hørt om manglen på "varme hænder", om hvor god dansk økonomi var, og om hvilket enormt stort arbejde de udførte i dagligdagen. I løbet af nogle få dage spredte strejken til de fleste større byer.

I flere kommuner lykkedes det sosu'erne at opnå pæne lønforhøjelser, enten som engangsbeløb eller som varige tillæg.

Hvad kom der ud af bevægelsen?

Velfærdsprotesterne i 2006-7 (og de mange lokale budgetkampe fra 2004-8) var et konkret modsvar til dem, der sagde, at "danske arbejdere vil ikke protestere eller strejke". Alligevel er de næsten glemt i dag.

Omkring 100.000 mennesker demonstrerede 3 gange inden for 18 måneder mod Foghs velfærds-angreb – suppleret af mange strejker. Så "Velfærdsprotesterne" er en vigtig del af nyere danske klassekamps historie.

Og vigtigere: Det lykkedes, takket være "velfærds-protesterne", ikke Fogh-regeringen at gennemføre et mere generelt angreb på arbejderklassen i Danmark.

Socialistiske ballademagere

Ja, han angreb flygtninge, studerende og andre grupper med mindre samfundsmæssig kampkraft. Men kun i ringe grad arbejderklassen.

En lille illustration: Op til demonstrationerne ved folketingets åbning i oktober 2006 sagde Fogh, at det bare var "socialistiske ballademagere". Det blev af rådgivere kaldt "et tegn på, at Fogh er frustreret" og "en stor kommunikationsbommert".

En del af de op mod 100.000 demonstranter tog det som et hæderstegn og mødte op med klistermærker på tøjet med "Socialistisk ballademager".

Kontanthjælpsloftet er overgreb på sagesløse

Socialistisk Arbejderavis har interviewet Ulla Curdt-Christiansen og Claus Jansson fra Bekæmp Fattigdom NU, omkring kontanthjælpsloftet.

Af Jens Andersen

Kan I give et par korte eksempler på, hvad kontanthjælpsloftet betyder konkret?

Ulla: "Ja, helt konkret kan jeg jo starte med at fortælle om mig selv. Da loftet blev lanceret i oktober gik jeg fuldkommen i panik og strøg ud og fandt den første den bedste til at leje mine to teenageres værelser. Så siden 1/11 har vi alle tre boet, stuvet sammen i stuen.

Angst og fortvivlelse

Det har mildt sagt været belastende! Indtil videre er jeg en af de få, der har taget så drastisk et skridt, men det er tydeligt at høre rundt omkring, at det kun er begyndelsen. Folk snakker om campingvogne, forældres kælderværelser med videre.

En anden helt håndgribelig konsekvens er den enorme angst, der har bredt sig blandt alle de syge, der bliver ramt. Inde i de grupper driver fortvivlelsen, angsten og selvmordstankerne ned ad væggene."

Hvor mange bliver ramt?

Claus: "I januar 2016 er der 29.916 jobparate og 77.799, der ikke kan varetage et job, som vil blive berørt af loven. På samme tidspunkt er der 4.291 på integrationsydelse og 41.889 på uddannelseshjælp, som også er berørt af loven. 70 pct. af dem som rammes af besparelserne er kvinder."

Hvad mener i om kontanthjælpsloftet?

Claus: "Besparelserne på tillægsydelserne til en kontanthjælpsmodtager er, langt hen ad vejen, at sidestille med overgreb på sagesløse.

Op imod 75 pct. af dem, der rammes af kontanthjælpsloftet, er ikke jobparate, hvorfor de ikke har en mulighed for at agere på udsigten til at blive straffet.

Protester

Når det kommer til kravet om 225 timers ustøttet ordinær beskæftigelse i en 12 måneders periode, så er det en diskriminering af mennesker med handicap, da der i denne del af loven ikke tages højde for den enkeltes arbejdsevne.

Det overlades til kommunernes skøn og er dermed en tilsidesættelse af retssikkerheden for mennesker med handicap, kroniske lidelser eller andre komplekse problemstillinger, der medfører reduceret eller fraværende arbejdsevne."

Kommer der protester mod det?

Claus: "Ja der kommer flere events og landsdækkende aktiviteter, dog er vores sidste happening foran Christiansborg ved 2. behandlingen i torsdags (den 15. marts) på nuværende tidspunkt den sidste planlagte. Vi er dog fortrøstningsfulde med hensyn til flere happenings og demoer, som vi uden tvivl vil få udtænkt og konkretiseret på bl.a. vores stormøde."

Næste stormøde i Bekæmp Fattigdom NU er søndag den 3. april kl 13-16, Mølle Allé 26, 2500 Valby (i BJMFs lokaler).

"De tillidsvalgte ved godt, at det er alvor"

Vi har talt med Jan Hoby, en af initiativtagerne til Velfærdsalliance-DK, om hvordan det går med aktiviteterne frem mod "98 demonstrationer i 98 kommuner" 12. maj.

Af Jørn Andersen, foto: velfærdsalliance.dk

Siden vi interviewede Jan i sidste nummer af Socialistisk Arbejderavis, har Velfærdsalliance-DK arrangeret demonstrationer i København og Aalborg og stormøde for tillidsvalgte i København. Vi spurgte, hvordan de var gået?

Jan: Begge protester var en stor succes, taget i betragtning at det var opvarmningsdemonstrationer. 2800 deltog i København og 300 deltog i Aalborg.

Stormødet for tillidsvalgte I Københavns kommune overgik alle forventninger. Der var 1080 deltagere. Stemningen var elektrisk og med en kampvilje, der ikke er set siden 2008. De tillidsvalgte ved godt, at det er alvor.

Hvordan ser det ud uden for København?

Jan: Det begynder så småt at tage form. Flere og flere tilslutter sig #VelfærdsallianceDK – men alt afhænger af, at fagforeninger og sociale bevægelser ude i de 98 kommuner begynder at organisere og involvere kommunernes ansatte, borgere og brugere.

Krisen har været hård ved bevægelsen

Men jeg er optimistisk. Man skal huske på, at finanskrisen har været hård ved fagbevægelsen, venstrefløjen og de sociale bevægelser.

Situationen svarer til en person, der har været i sygesengen i meget lang tid. Vedkommende rejser sig ikke bare og løber en halv-marathon. Men jeg tror, vi ser, at flere kommuner kommer på landkortet, i forhold til demonstrationer den 12. maj, midt i april måned.

Vi har 10 kommuner på nuværende tidspunkt, der vil afholde demonstration den 12. maj.

I skriver på hjemmesiden, at Velfærdsalliancen ikke kun er for fagforeninger. Hvem er det henvendt til?

Jan: Forældreorganisationer og Bekæmp fattigdom NU-initiativet, samt en række andre sociale bevægelser. Så alle kan være med. Uanset om du er en beboerforening eller brugergruppe. Vi håber også, at elev- og studenterbevægelsen vil tilslutte sig.

Så studerende, der oplever kæmpenedskæringer, kan tilmelde sig via deres studenterråd eller en aktionsgruppe?

Jan: Ja! Det eneste, vi håber og opfordrer til, er, at man påtager sig at opbygge det kommunale oprør i den kommune, man lever, arbejder og studerer i.

Vi ønsker ikke at være mange på papiret. Vi ønsker at være mange i handling. Vi ønsker at koordinere på landsplan, med fælles demonstration den 12. maj.

Byg oprøret fra neden

Men det vigtigste er at opbygge det kommunale oprør fra neden. Alt for mange initiativer har på papiret mange bag sig. Men ikke i handling. Så man skal ikke være med af navn, men af gavn!

Hvis #Kommunaltoprør skal give mening og gøre en forskel, skal det ske synkroniseret i alle 98 kommuner den 12.maj.

Er der noget, du vil tilføje?

Jan: Jeg vil blot sige, at vi kommer til at se budgetaktiviteter og kampe i alle kommuner, hvis omprioriteringsbidraget bliver til virkelighed.

Men det er meget bedre at tage kampen, før skaden er sket. Det vil også give styrke til budgetaktiviteter til oktober og frem.

Jan Hoby er næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger)

Alle på gaden 12. maj

Hvis man ønsker at sætte en stopper for den asociale politik fra Christiansborg har udsigterne ikke været så gode meget længe, som de er nu.

Velfærdsalliancen – som har mange fagforeninger i ryggen – ønsker at bygge modstand lokalt, på arbejdspladserne, blandt studerende, brugere af velfærden, i alle 98 kommuner. Målet er at gøre "almindelige mennesker" aktive, og ifølge initiativtagerne er alle grupper velkomne.

Da sidste nr. af Socialistisk Arbejderavis udkom midt i februar havde 20 organisationer tilsluttet sig Velfærdsalliancen. En måned senere er tallet 59.

Der er annonceret 12. maj demonstrationer i 10 kommuner – og flere er på vej.

Velfærdsprotesterne i 2006-7 stoppede VKO-regeringens nedskæringer. Velfærdsalliancen har potentiale til at gøre det samme.

Velfærdsalliancen og 12. maj demonstrationerne bør være det næste fokus for socialister. Vi må være med til at sørge for at der bliver sat handling bag ideerne, og til at hive flere i aktivitet.

Derfor: diskuter Velfærdsalliancen der hvor du er. Kræv at din arbejdsplads, skole, studie/fagforening eller lignende støtter op. Og forbind jer med andre i jeres område der er aktive – se en liste på Velfærdsalliancens hjemmeside. Eller lav jeres egne aktiviteter.

En chance for at sparke liv i fagbevægelsen

Mange steder holdes den faglige skanse i live af, undskyld udtrykket, folk op i alderen.

Det er ofte folk, der har oplevet, at fagbevægelsen engang kunne mere, end den har kunnet de seneste år. Derfor holder de fast.

Men mobiliseringen frem til 12. maj er også en chance for at trække yngre folk med i aktiviteterne.

Den yngre generation er vokset op med nedskæringer på folkeskolen, tekniske skoler, videregående uddannelser og i det offentlige. Mange af dem har en ophobet vrede over disse evindelige nedskæringer.

Men de har sjældent oplevet fagbevægelsen som den kraft, der stoppede disse angreb. Og derfor er kun få af dem en aktiv del af af bevægelsen.

Mobiliseringen til 12. maj er en chance for at puste mere bevægelse i fagbevægelsen. Brug den!

12. maj: 98 demonstrationer i 98 kommuner

Velfærdsalliancen vil starte et kommunalt oprør mod regeringens omprioriteringsbidrag, som betyder kommunale nedskæringer for 7 mia. kr. fra 2017-2019 – en sønderbombning af velfærden.

Initiativet er taget af 14 fagforeninger, men støttes af et hurtigt stigende antal fagforeninger og andre grupper som fx Bekæmp Fattigdom NU.

Velfærdsalliancen har indtil nu holdt to demonstrationer og et møde for tillidsvalgte. Næste aktiviteter bliver et alternativt kommunalt topmøde 5. april.

Dette er altsammen opvarmning til 12. maj, hvor målet er demonstrationer i hver eneste kommune mod nedskæringerne.

Du kan holde dig orienteret om kommende aktiviteter osv. ved at finde Velfærdsalliance-DK på facebook eller besøge velfaerdsalliance.dk

Find info om byer der planlægger 12. maj demonstrationer, og hvordan du kan være med til at opstarte en 12. maj gruppe på velfaerdsalliance.dk/lokal-aktivitet-12-maj

Download løbesedler og plakater på velfaerdsalliance.dk/download – deltag i underskriftsindsamlingen på Velfærdsalliancens hjemmeside.

Dynamikken i verdensøkonomien

Svagheden i det globale økonomiske opsving har bekræftet marxisters analyse af krisen i 2008.

Af Joseph Choonara

Det er nogle gange svært at huske en tid, hvor verdensøkonomien ikke bugtede gennem en stagnations nedtrykthed eller balancerede på kanten til en eller anden ny katastrofe.

For seks år siden skrev jeg en artikel til Socialist Review med titlen "Krisen: Ovre eller lige begyndt?" Heldigvis landede jeg på "lige begyndt"-siden og beskrev det meget hypede opsving med tre ord: Svagt, skrøbeligt og usikkert.

Svagheden var en følge af, at krisen i 2008 ikke havde ødelagt eller afskrevet tilstrækkelig urentabel kapital eller nedskrevet nok gæld til at sikre en stærk stigning i profitabiliteten. Skrøbeligheden kom fra den oppustede finansielle sektor, som truede med at sprede ethvert nyt tegn på krise til hele systemet. Usikkerheden var en følge af de statslige indgreb, der hjalp med til at sætte en bund under krisen uden at løse de problemer, kapitalismen havde påført sig selv.

Andre marxister, heriblandt Michael Roberts, Andrew Kliman, Guglielmo Carchedi og afdøde Chris Harman, præsenterede et lignende billede. Selvfølgelig har vi ikke ramt plet med alt. Hvis marxistisk politisk økonomi gav os perfekt økonomisk fremtidsudsyn, ville den revolutionære venstrefløj være langt bedre finansieret, end den er. Imidlertid har argumenterne vist sig bemærkelsesværdigt modstandsdygtige i forhold til mainstream-økonomernes – og faktisk mange marxister, der afviste den slags analyser, vi foretog.

Tænk på opsvingets svaghed. Som Roberts påpeger, ser den amerikanske økonomi meget syg ud; dens symptomer omfatter "faldende output i fremstillingsindustrien, svækkede forventninger i erhvervslivet og ordrer på kapitalgoder samt faldende indtjening i virksomhederne". Den Europæiske Union (EU) kæmper stadig for at vise noget som helst tegn på vitalitet. Den japanske økonomi skrumper.

Svagheden

Svagheden i de udviklede økonomier skulle modvirkes af styrken hos de store økonomier i det globale Syd, især Kina. Som John McFarlane, formand for Barclays, for nylig udtrykte det: "De seneste år har vist en to-delt verden, hvor de nye markeder og de olierige lande er de gode, og den udviklede verden er stadig ved at komme sig efter den globale finanskrise."

I virkeligheden slap Kina ikke for krisen, og landet er nu blevet en kilde til ustabilitet. Kinas vækst før krisen var baseret på intens udbytning, ekstraordinært høje investeringer og produktion til eksport. Efterhånden som disse markeder begyndte at tørre ud, reagerede den kinesiske stat ved at bruge kredit til at holde investerings-vanviddet gående.

Resultatet blev fanget af Financial Times' Martin Wolf: "Som reaktion på finanskrisen i 2008, har Kina tilskyndet til en enorm stigning i gælds-drevne investeringer for at udligne svækkelsen i den eksterne efterspørgsel. Men den underliggende vækst i økonomien var aftagende. Som følge heraf er 'det øgede kapital-output-forhold' – den kapital, der er nødvendig for at generere yderligere indtægter – nogenlunde fordoblet siden begyndelsen af 2000'erne ... Meget af denne investering vil sandsynligvis være underskudsgivende. Hvis det er tilfældet, vil den gæld, der er forbundet med den, også være usund. "

Karl Marx ville kalde dette en overakkumulationskrise – for meget investering jagter en begrænset pulje profit.

Den kinesiske afmatning har øget presset på andre økonomier, som f.eks. Brasilien, der i de senere år har omstillet deres økonomier til at forsyne det kinesiske opsving med råvarer. Oveni disse problemer kommer den saudiske regerings beslutning om at underbyde skiferolie- og gasindustrien i USA ved hjælp af billig olie.

I første omgang hjalp det de økonomier, der importerer energi, men nu skaber det forstyrrelser ved at skade eksportører som Rusland, Venezuela og Nigeria.

Skrøbeligheden

Den anden faktor jeg identificerede, finansiel skrøbelighed, sikrer, at hver ny bølge af panik bliver transmitteret globalt og forstærket.

Se f.eks. omvæltningerne på aktiemarkederne verden over de seneste måneder, og især den aktieflugt fra europæiske banker, der er fanget mellem virkningen af negative renter og usikkerhed om kvaliteten af lånene i deres bøger.

Som Wolf udtrykker det: "Bankerne ... er fortsat det svage led i kæden – de er selv skrøbelige og de er i stand til at generere skrøbelighed omkring sig."

Usikkerheden

Så er der det tredje aspekt af den igangværende krise, usikkerheden om helbredelse. De statslige interventioner, der hjalp med at holde økonomien i gang i kølvandet på recessionen, var ikke blot direkte indgreb for at redde fallerede virksomheder. De omfattede også finansielle foranstaltninger fra centralbankerne, såsom kvantitative lempelser (penge-udpumpning; ovs.) og ultra-lave eller negative renter.

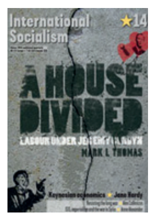
Disse foranstaltninger havde til formål at sikre en strøm af udlån til virksomhederne og derved øge produktionen. Men i en situation med svækket profitabilitet kom dette ikke til at ske. I stedet blev pengene enten gemt væk af bankerne eller kanaliseret over i finansielle investeringer, ofte højtydende, risikofyldte investeringer og ofte i det globale Syd.

Nu, hvor USA lukker for de kvantitative lempelser og begynder at hæve renten, er disse strømme begyndt at gå den anden vej. Selv Kina, der i mange år sugede kapital til sig, er i dag ved at se finansiel udstrømning, der tegner sig for næsten 59 milliarder dollars af de 735 milliarder dollars, der forlod de nye markeder i 2015.

En ny global recession er ikke uundgåelig i 2016, men bare det, at vi kan sige det på et tidspunkt, hvor kapitalismen endnu ikke har rystet skaden fra den foregående af sig, er en anklage mod et rådent system.

Oversat fra Socialist Review nr. 411, marts 2016.

International Socialism 149

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party.

I forhold til de spørgsmål, der presser sig på for venstrefløjen i Danmark, indeholder nr. 149 især tre vigtige artikler:

Anne Alexanders: ISIS, imperialism and the war in Syria gennemhuller alle centrale argumenter for vestlig intervention, og Alex Callinicos': Resisting the long war analyserer, hvordan vestlige landes befolkninger over lang tid er blevet vænnet til at acceptere imperialistiske krige.

Jane Hardys: Radical economics, Marxist economics and Marx's economics, diskuterer fremherskende ideer om økonomi på venstrefløjen, før og efter krisen.

Ud over disse tre, er Mark Thomas' analyse af Jeremy Corbyns succes både interessant i sig selv, men også i forhold til at forstå Bernie Sanders' succes i USA.

Advarsel fra Tyskland: **Valg-gennembrud for racister**

Et AfD-rally mod asylansøgere oktober 2015 (Pic: Flickr / Metropolico.org)

Et gennembrud for et nyt parti, der har opfordret til at skyde flygtninge og forbyde de fleste skilsmisser, sendte en advarsel fra Tyskland sidste søndag.

Dave Sewell

Partiet "Alternativ for Tyskland" (AfD) blev det næststørste parti med 24 procent af stemmerne ved det første valg, det stillede op til i den østlige delstat Sachsen-Anhalt. Staten har haft nogle af de værste angreb på flygtninge i en bølge af racistisk vold i Tyskland.

I de andre to vestlige stater, hvor der blev afholdt valg, kom AfD på tredjepladsen med 15 procent i Baden-Württemberg og 12,6 procent i Rheinland-Pfalz.

Valget var et kæmpe-nederlag for kansler Angela Merkels konservative CDU-parti og har været meget omtalt som en folkeafstemning om hendes politik med at modtage flygtninge.

Men i Baden-Württemberg blev De Grønne, som førte kampagne til støtte for flygtninge og Merkel, det største parti i en hel delstat for første gang.

Mens venstrepartiet Die Linke fik over 16 procent i Sachsen-Anhalt, var dette en tilbagegang fra det sidste valg i 2011.

Marion Wegscheider fra den socialistiske gruppe Marx21 sagde til Socialist Worker: "AfD er et meget farligt parti på grund af alle de tilbagestående foranstaltninger, som det ønsker at indføre. Dets Berlin-afdeling har netop stemt for at forbyde hijab i skoler og på universiteter.

"De siger, det er for at afskrække muslimer fra at komme til Tyskland og opmuntre dem, der er her, til at forlade landet."

Marion tilføjede: "Deres syn på kvinder er skræmmende. De ønsker, at alle kvinder skal have mindst tre børn for at 'sikre den fortsatte eksistens af det tyske folk'. De angriber feminisme og hvad de kalder 'den overdrevne fremhævelse af ikke-heteroseksuelle mennesker'."

"Og de proklamerer offentligt, at de ville skyde flygtninge for at forhindre dem i at krydse vores grænser."

Establishment

AfD hævder også fejlagtigt at være anti-establishment. Marion siger: "En meningsmåling viste, at over 70 procent af AfD-vælgerne stemte på dem for at 'straffe de andre parter' eller 'give mainstream-politikerne en lærestreg'."

Merkel er ikke nogen ven af flygtninge – hun tog en taktisk beslutning om at acceptere flygtninge sidste år. Men siden da har hun været blandt dem, der presser hårdest på for at indgå rådne aftaler med Tyrkiet om at lukke EU's ydre grænser.

Dette har legitimeret et racistisk tilbageslag, næret delvist af bitterhed over økonomien. Arbejdsløsheden i Sachsen-Anhalt ligger på 10,8 procent.

Marion sagde: "Det tyske system er dybt racistisk og ekskluderende og har altid været det – og dette er kombineret med økonomisk desperation."

Ud af dette fremstår AfD nu som en alvorlig trussel.

AFD giver også politisk dække til, at racister kan demonstrere på gaderne. I en hidtil uset mobilisering sidste lørdag marcherede omkring 3.000 tilhængere af nazistiske grupper gennem hovedstaden Berlin.

AfD selv afholdt march med 5.000 mennesker i november, og islamofobiske grupper som Pegida har foretaget store og til tider voldelige aktioner.

Der har været nogle mod-protester mod disse marcher og demonstrationer mod AfD, noget aktivister er ivrige efter at bygge videre på.

Marion sagde: "AfD er katalysatorer – de støtter ikke åbenlyst disse tiltag, men deres budskab tilskynder dem."

Socialdemokrater (SPD) og De Grønne er allerede i koalitioner med CDU. Sachsen-Anhalts konservative ministerpræsident, Reiner Haseloff, opfordrer nu til en stor koalition af de tre. "Demokraterne i midten må nu stå sammen," sagde han.

Men den racistiske højrefløj stoppes ikke ved at klamre sig til den 'midte', der fodrer den. Oppositionelle massebevægelser giver mere håb.

Arbejdere i Tyskland har haft fem gange flere strejker sidste år end året før, og almindelige mennesker har organiseret sig i stort tal for at byde flygtninge velkommen og støtte dem.

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2494, 14. marts 2016.

Hvem er AfD?

AfD blev stiftet i 2013 som et højre-populistisk protestparti. I dag er partiet i en magtkamp, hvor store dele af partiet er kontrolleret af en fascistisk fløj.

Af Jørn Andersen

Alternative für Detschland, AfD, blev stiftet af tyske erhvervsfolk og økonomer i foråret 2013. Dets mærkesager var dengang: Stop for hjælp til kriselandene i Sydeuropa, opløsning af eurosamarbejdet og genindførelse af D-marken.

Allerede fra starten var der folk fra den yderste højrefløj i AfD, men profilen var dengang mest et nyliberalistisk, højre-populistisk protestparti. Det er ved at ændres.

Der er i øjeblikket en fløjkamp mellem partiformand Petrys fløj, der står for den gamle linje, og en fascistisk fløj.

AfD i de østlige delstater Thüringen, Brandenburg og Sachsen-Anhalt er allerede under fuld kontrol af den fascistiske fløj.

Gade-mobiliseringerne er et andet udtryk for den fascistiske fløjs styrke. AfD har formået at få adskillige tusinder på gaden mod asylpolitik, mod Merkel, for lukkede grænser.

Fra nyliberal til social-national

Samtidig er politikken ændret. AfD er langt mindre nyliberal og langt mere social-national. Man ønsker fx ikke længere at sænke mindstelønnen, men i stedet at forsvare den.

Men først og fremmest er partiet blevet langt mere racistisk og anti-flygtninge. Formand Petry (fra den "bløde" fløj!) udtalte fx i januar, at politiet bør bruge skydevåben mod migranter, der forsøger at krydse grænsen.

Risikoen for endnu et fascistisk parti i Central-Europa med masseopbakning – som le Pens Front National i Frankrig – er en advarsel, der skal tages alvorligt.

Det kræver en langt stærkere politisk skarphed, end venstrefløjspartiet Die Linke hidtil har evnet. Og det kræver, at der mobiliseres langt mere fokuseret mod AfD – fra venstrefløjen, fagforeninger, studenterbevægelse osv.

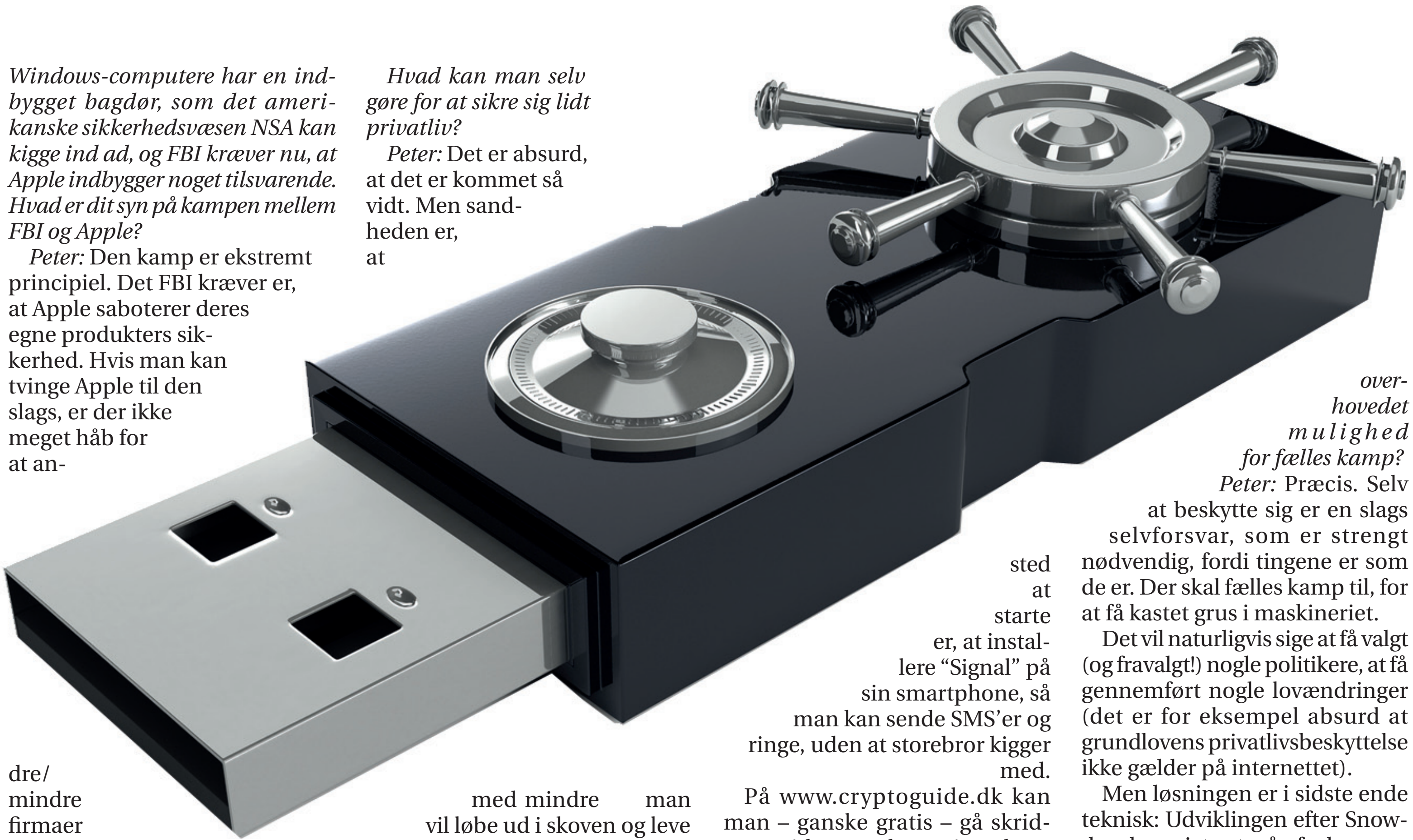
Det er nogen begyndt at indse. Repræsentanter for en bred vifte af netop den type organisationer har kort efter valget dannet forbundet "Stå op imod racisme" – og indkaldt til en aktions-konference 23.-24. april.

Se mere på aufstehen-gegen-rassismus.de – og følg med på socialister.dk, hvor vi vil følge udviklingen.

Kampen om de elektroniske bagdøre

Socialistisk Arbejderavis har talt med Peter Kofod, som er aktivist i kampen mod elektronisk overvågning.

Af Jens Andersen, foto: Chris Potter, flickr.com

Siden 2001 har vestlige stater gennem forskellige anti-terrorpakker øget overvågningen af befolkningen i en hidtil uhørt grad. Hvor omfattende er overvågningen af os i dag?

Peter Kofod: Så godt som total. Vi ved fra Snowden-dokumenter, at tilgangen er "Collect It All", hvilket vil sige, at målet er at eliminere alt privatliv mellem mennesker. der benytter sig af elektronisk kommunikation, globalt.

Det betyder ikke, at der sidder en fyr med hovedtelefoner og lytter til alle telefonsamtaler eller læser alle e-mails, men det betyder, at alt hvad privatpersoner foretager sig bliver registreret, logget, analyseret, gemt.

Det vi har bygget op i den "frie, demokratiske" verden, er en 100% totalitær maskine, som bare venter på, at nøglen bliver drejet – så er det game over for frihedsrettigheder, demokrati og alt det, vi lader som om, vi står for som samfund.

Windows-computere har en indbygget bagdør, som det amerikanske sikkerhedsvæsen NSA kan kigge ind ad, og FBI kræver nu, at Apple indbygger noget tilsvarende. Hvad er dit syn på kampen mellem FBI og Apple?

Peter: Den kamp er ekstremt principiel. Det FBI kræver er, at Apple saboterer deres egne produkters sikkerhed. Hvis man kan tvinge Apple til den slags, er der ikke meget håb for at andre/mindre firmaer vil kunne stå imod i fremtiden.

Det er ikke nyt at Apple, Microsoft osv. bliver forsøgt presset/bestukket/truet til at deltage i overvågningen – men det er første gang, at én af dem seriøst stritter imod.

Hvad kan man selv gøre for at sikre sig lidt privatliv?

Peter: Det er absurd, at det er kommet så vidt. Men sandheden er, at med mindre man vil løbe ud i skoven og leve som eneboer, er den eneste måde, man kan tilkæmpe sig lidt privatliv, ved at lære at bruge krypteringsværktøjer.

Det er naturligvis skidt. Men det gode er, at de i de senere år er blevet uendeligt meget nemmere at lære den slags. Et godt sted at starte er, at installere "Signal" på sin smartphone, så man kan sende SMS'er og ringe, uden at storebror kigger med.

På www.cryptoguide.dk kan man – ganske gratis – gå skridtene videre og lære sig selv at kryptere e-mails, filer, chats – og lære at surfe anonymt på nettet.

Individuelle løsninger kan vel kun i begrænset omfang dæmme op for overvågningen, men er der overhovedet mulighed for fælles kamp?

Peter: Præcis. Selv at beskytte sig er en slags selvforsvar, som er strengt nødvendig, fordi tingene er som de er. Der skal fælles kamp til, for at få kastet grus i maskineriet.

Det vil naturligvis sige at få valgt (og fravalgt!) nogle politikere, at få gennemført nogle lovændringer (det er for eksempel absurd at grundlovens privatlivsbeskyttelse ikke gælder på internettet).

Men løsningen er i sidste ende teknisk: Udviklingen efter Snowden har vist, at når forbrugere KRÆVER, at firmaer tager problematikken alvorligt, kan tingene gå ret hurtigt. For at tage Apple igen: de er gået fra at være en villig partner i NSA-overvågningen, til at sætte stort set alt ind på at bekæmpe den.

DF: Men han har jo ikke noget på

Thulesen Dahls og Dansk Folkepartis mange velfærdsløfter er historien om kejserens nye klæder.

Af Lars Henrik Carlskov

F.eks. lovede partileder Thulesen Dahl sidste år over for Politiko.dk: "Når det handler om reformer, går det meget ofte ud på at skære ned i folks ydelser – i førtidspensionen, kontanthjælpen, dagpengene og så videre. Og der vil vi bare gøre det helt krystalklart, at vi ikke er med på at skære i folks ydelser."

Og før folketingsvalget svarede han i DR's partilederrunde "nej" til spørgsmålet, om der "skulle indføres et loft/skæres i kontanthjælpen?"

I DR's kandidattest skrev han, at "den økonomiske gevinst ved at arbejde skal være større, men ikke ved at sænke kontanthjælpen."

I lodret modstrid dermed har Dansk Folkeparti stemt for det kontanthjælpsloft, der ifølge Danske Handicaporganisationer rammer 14.000 handicappede, som Rådet for Socialt Udsatte advarer om fører til flere fattige og hjemløse, og som Red Barnet påpeger rammer børn hårdt.

Ældre får kniven

Også ældre rammes brutalt af Dansk Folkepartis sparekniv. Politiken Research viste således sidste år, at partiet i 57 ud af 66 kommuner har stemt for nedskæringer i udgifterne til ældre.

Dansk Folkeparti stemte også for seneste kommuneaftale, hvor et milliardbeløb til de ældre blev sløjfet, samt seneste finanslov med dens gaveregn over de rigeste boligejere, milliardærarvinger og lavere afgift på luksusbiler og sendte regningen til bl.a. de arbejdsløse.

Trods talrige advarsler fra bl.a. Ældre Sagen støttede partiet den lavere boligydelse, der ville ramme af 150.000-175.000 af de fattigste pensionister med op til 8.000 kr. om året. Først efter en større shitstorm på bl.a. de sociale medier trak partiet i land og krævede nyforhandlinger med endnu uvist resultat.

Under folketingsvalgkampen kaldte næstformand Søren Espersen kravet om 0,8 % vækst i den offentlige sektor "ufravigeligt. Vi skal ikke ind i diskussioner, om det er 0,5 eller 0,6 procent."

Efterfølgende stemte Dansk Folkeparti for finanslovens vækst på blot 0,3 %, der betyder voldsomme velfærdsbesparelser på bl.a. børne- og ældreområdet.

Løftebrud står i kø

Det gælder også partiets støtte til omprioriteringsbidraget, hvor kommunerne skal spare 1 % i 2017-2019. Thulesen Dahl forsikrede i 2010 over for Jyllands-Posten, at partiet "under ingen omstændigheder kan støtte reformer, der skærer i efterlønnen eller sænker dagpengeperioden".

Året efter var hans parti med til at halvere dagpengeperioden, fordoble genoptjeningstiden og afskaffe efterlønnen. Partiet deltog også i den seneste dagpengeaftale, hvor f.eks. nyuddannede arbejdsløse mister 1881 kr. pr. måned.

Ikke så mærkeligt, at partiet har fået penge af bankerne og Mærsk.

Det er blot endnu et borgerligt nedskæringsparti, hvis racisme er nyttig for den herskende klasses del-og-hersk-politik om at splitte arbejderklassen efter etniske skillelinjer for at undgå modstand mod deres angreb på velfærd og løn- og arbejdsforhold.

Omkring 80.000 demonstrerede alene i Paris (Foto: Sihame Assbague)

De unge i Frankrig siger til regeringen:

SKRUB AF

Den parisiske studerende Gael Braibant rapporterer fra de enorme protester mod centrum-venstre regeringens ondsindede nye arbejdslov.

François Hollandes socialdemokratiske regering har presset nyliberalismen længere end nogen højrefløjs-regering. Dens nye arbejdslov følger arbejdsgivernes krav og giver dem mere magt end nogensinde.

Loven virker på tre områder. Den vil gøre det lettere at fyre arbejdere. Den vil øge arbejdstiden ved at fjerne overtidsbetalingen.

Og den vil tillade aftaler på arbejdspladsen, der tilsidesætter de love og nationale aftaler, der beskytter arbejdernes rettigheder.

Det var således i et råb af raseri, at de unge marcherede i gaderne sidste onsdag (9. marts) og krævede reformen skrottet. Omkring 80.000 protesterede i Paris og 500.000 i hele Frankrig. Dette enorme antal er det højeste for alle protester, siden Hollande blev valgt i 2012.

Når modstanden mod denne reform er startet på universiteterne, skyldes det, at de unge er bekymrede for deres fremtid. De studerende i dag er arbejdere i morgen.

Omkring 25 procent af unge kandidater er arbejdsløse, stigende til 50 procent i kolonierne og i fattigere områder.

De unge forstår, at de er målet for regeringens angreb. Loven vil forringe deres adgang til stabile jobs og medføre livslang usikkerhed.

Demonstrationernes succes er endnu mere bemærkelsesværdig, fordi de to vigtigste fagforenings-ledelser ikke opfordrede til strejker og er ved at blive overhalet. Selvorganiserede delegationer fra universiteter tog føringen på demonstrationen.

Beslutninger

På universiteterne tager de studerende beslutninger om kampen på forsamlinger for alle, med flere hundrede studerende.

Indtil sidste uge havde omkring 50 af disse havde fundet sted, 11 af dem med mere end 300 studerende. Ud af dem kommer mobiliseringskomiteer, hvor alle studerende, der vil, kan deltage i at føre beslutningerne ud i livet.

Vi ønsker at se studerende tage kontrol over den daglige udvikling af bevægelsen og tage den ud af hænderne på de bureaukratiske ungdomsorganisationer.

Selv-organisering er også afgørende for at udvide bevægelsen og udvikle den.

Denne bevægelse kan kun forstås i sammenhæng med en institutionel krise for Den franske Republik.

Efter angrebene i Paris sidste november skyndte regeringen sig at indføre en undtagelsestilstand, der fjerner borgerlige frihedsrettigheder og demokratiske rettigheder.

Den tog racistiske initiativer, som fx at fratage fransk statsborgerskab fra personer, der er dømt for terrorisme. Den har ydmyget muslimer med aggressive ransagninger og voldelige angreb på steder, hvor folk beder.

For nylig har regeringen lukket "Junglen" i Calais efter pres fra organisationer på den yderste højrefløj.

Valls, skrub af!

Blandt de unge er der en reel afvisning af den nuværende regering. Det blev vist gennem kampen mod bygningen af en ny lufthavn ved Notre Dame des Landes i det vestlige Frankrig. Den sidste demonstration dér samlede 40.000 mennesker.

Dette har direkte forbindelse til regeringen gennem Jean-Marc Ayrault, den nuværende udenrigsminister og tidligere premierminister, som er en af lufthavnensprojektets initiativtagere.

Den næste demonstration mod arbejdsloven er planlagt til at finde sted på torsdag i denne uge.

De unge ønsker ikke at stoppe ved at slå reformen tilbage. Vi ønsker at slippe af med Manuel Valls, Hollandes premierminister, der presser på for at gennemføre reformen. Vores politiske perspektiv er: "Valls, skrub af!"

Oversat fra Socialist Worker (UK) nr. 2495, 15. marts 2016

Seneste: Protesterne vokser

Torsdag den 17. marts var der endnu større demonstrationer end ugen i forvejen.

Trods brutale angreb fra politiet gik 150.000 på gaden. Der var flere studerende fra arbejderkvartererne end tidligere.

Flere universiteter er blevet besat, og studenter-forsamlingerne er blevet større.
Læs den fulde rapport på socialister.dk/avis.

Frankrig
4 måneder efter

Det står grelt til med demokratiske rettigheder i Frankrig, hvor Den franske Revolution i 1789 fødte det borgerlige demokrati under banneret: Frihed, Lighed og Broderskab.

Af Lene Junker

I november sidste år blev Frankrig ramt af et terrorangreb, som dræbte 130 tilfældige mennesker forskellige steder i Paris. Dagen efter blev der indført undtagelsestilstand.

Undtagelsestilstanden forbyder mennesker at samles på offentlige pladser. Den giver politiet fri adgang til at foretage razziaer i private hjem, kontorer mv. Og den giver politiet ret til at tilbageholde folk i længere tid uden at blive stillet for en dommer.

For nylig forlængede den franske regering undtagelsestilstanden med endnu 3 måneder frem til 26. maj – støttet af et meget stort flertal i Nationalforsamlingen (inkl. Venstrefronten!).

Siden november har det franske politi foretaget mere end 3.000 husundersøgelser, tilbageholdt mere end 340 personer og holder fortsat 285 personer i husarrest. Alligevel er kun 40 personer blevet anklaget for medvirken til terrorisme. Ingen er endnu dømt.

Undtagelsestilstanden har først og fremmest ramt Frankrigs etniske minoriteter, hvor størstedelen er muslimer, som har levet i Frankrig i mange generationer.

Mod højre

Kort efter terrorangrebet fandt FN's Klimatopmøde, COP 21, sted i Paris. Undtagelsestilstanden forbød klima-aktivisterne at gennemføre de planlagte demonstrationer.

Som et ekko af den amerikanske præsident, George Bush, efter 11. september 2001, har den franske præsident Hollande og hans regering siden november slået fast, at Frankrig er i krig mod Daesh (Islamisk Stat), og at de vil bruge alle midler for at vinde den krig.

Den socialistiske præsident og hans regering er samtidig presset af stigende utilfredshed fra deres kernevælgere, som blev lovet bedre velfærd og jobs, men i stedet fik større arbejdsløshed og sociale forringelser.

Den utilfredshed lever især Front National, med Marine le Pen i spidsen, højt på. De seneste regionalvalg i december gav stor tilbagegang for Socialistpartiet og en stor fremgang for Front Nationale.

Præsident Hollande forsøger at fjerne fokus fra sine brudte valgløfter ved at tale Front Nationale efter munden og selv foreslå større beføjelser til politiet og for at fratage statsborgerskabet fra personer, som har dobbelt statsborgerskab.

Selv om der er stor opbakning i den franske befolkning til undtagelsestilstanden, så er der også kritiske røster. De kommer fra advokater og menneskerettighedsgrupper mv.

Krig mod terror

Vesten har siden 2001 ført "Krig mod terror" med militær magt i Afghanistan, Mellemøsten og Afrika og med øget overvågning og større beføjelser til politiet på bekostning af befolkningernes demokratiske rettigheder i egne lande. Det har ikke formindsket terrortruslen, tværtimod.

Det har heller ikke fremmet demokratiske værdier, som frihed, lighed og broderskab, tværtimod. Derimod har det skabt kaos og opløsning i Afghanistan, Mellemøsten og Afrika, og det har indskrænket de demokratiske rettigheder herhjemme og gjort muslimer til syndebukke for terrorismen verden over.

I slutningen af januar var der demonstrationer mod undtagelsestilstanden mange steder i Frankrig.

Det viser, at regeringen ikke er i stand til at håndhæve undtagelsestilstanden på alle måder.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Sanders:

Taler for de undertrykte

Sanders-bevægelsen taler sig, som Corbyn i England, ind i et internationalt stemningsskift, som gør anti-kapitalistiske og socialistiske argumenter populære.

Af Charlie Lywood

Sanders’ budskaber, især hans fokus på økonomi og socialpolitik, appellerer bredt, især blandt unge og i arbejderklassen. Fx er Sanders’ kampagne næsten udelukkende finansieret af enkeltpersoners bidrag.

Det gennemsnitlige bidrag til Sanders er ca. 150 kr. Inden for den sidste måned er der kommet 294 millioner kr. ind. Det svarer til, at ca. 2 millioner mennesker har bidraget.

Et fantastisk udgangspunkt for at genrejse en socialistisk venstrefløj i USA, som hviler på ungdommen og arbejderklassen.

Ikke organisator

Desværre er Sanders ikke én, der organiserer en bevægelse. Han er mere en leder af en bevægelse.

Han søger at tale for de undertrykte, men er ikke en figur, som søger at skabe en kollektiv strategi. Og det er der brug for, når kapitalmagten angriber ham.

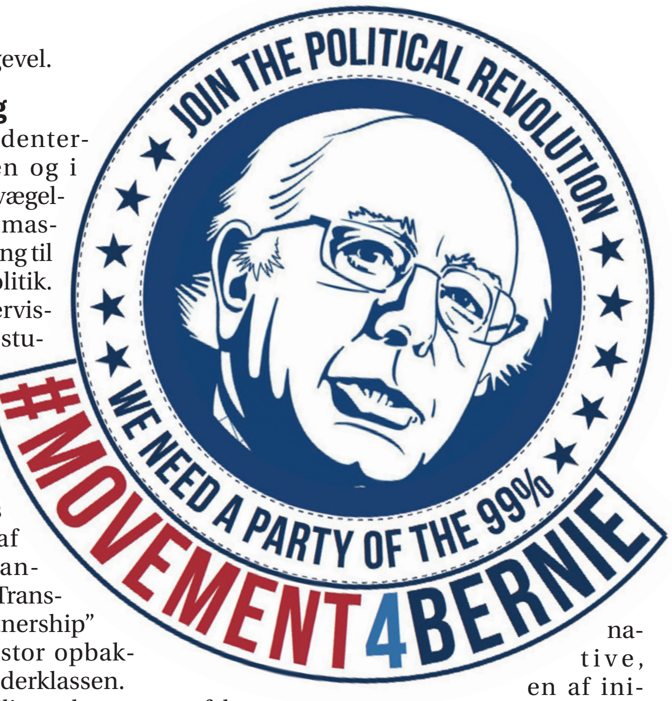
Specielt i en eventuel præsidentvalgkamp og hvis han vinder og forsøger at gennemføre bare lidt af sit velfærdsprogram og bringe Wall Street under kontrol, vil man forsøge at smadre ham.

Her er der brug for en modmagt, der er klar til at gå i aktion for at forsvare ham (og hans politik) gennem strejker, demonstrationer og besættelser.

Sådan en organisering er der ikke. Og ved at stille op som Demokraternes kandidat har han afskåret sig fra at have egne styrker. Men der er tegn på, at det kan skabes alligevel.

Opbakning

Både i studenterbevægelsen og i arbejderbevægelsen er der massiv opbakning til Sanders’ politik. Gratis undervisning og en studenterløn appellerer bredt til studenterne, og hans afvisning af Obamas handelsaftale “Trans-Pacific Partnership” giver ham stor opbakning i arbejderklassen.

Selv om Clinton har mange af de store fagforeninger på landsplan på sin side, kan man læse på ‘Labour for Bernie’s hjemmeside, at der et hav af lokale fagforeninger, som står bag Sanders.

“Det ville være svært at finde en lokal eller national politiker, som har støttet sager for den arbejdende familie, det arbejdende folk, ‘the working poor’ eller retfærdighed på arbejdspladserne mere end senator Sanders,” sagde sygeplejerske Mar Cordes, medlem af Vermonts Sygeplejeråd til Labour Notes.

Støtte-demonstrationer

Andre forsøger at organisere støtte-demonstrationer for Sanders dér, hvor han stiller op.

Blandt andet er der dannet en ‘Movement for Bernie’ i 2015, da DNC nægtede Sanders-kampagnen adgang til de stemmeberettiges database på grund af en over-entusiastisk Sanders-ansat, som hackede Clinton.

Elan Axelback fra Socialist Alternative, en af initiativtagerne til en demonstration i Boston, Massachusetts, på Super Tuesday, siger:

“Demonstrationerne er mere fokuseret på lokale kampe. Der var talere fra American Postal Workers Union, Socialist Alternative, Brookline Educators Union og Stop the West Roxbury Lateral Pipeline campaign.”

Organiseret bevægelse

Uden en organiseret bevægelse baseret på både arbejder- og studenter-bevægelsen kan de gode hensigter være forgæves.

En bevægelse, der også kan række ud til de sorte og latinoer, som Sanders har svært ved at nå, og som er bevæbnet med socialistiske ideer. Og som også forstår, hvad han er oppe i mod – kapitalens samlede magt.

Opgaven for socialister i USA er at organisere sammen i kølvandet på Sanders-fænomenet.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Onsdag 30.3: Socialister og Velfærdsalliancen
Torsdag 7.4: Socialistisk Arbejderavis - køb den, læs den, sælg den!
Torsdag 14.4: Hvad er en revolutionær smågruppes opgave nu?
Torsdag 21.4: Arbejdermagt – vores modsvar til kapitalismen
Torsdag 28.4: Socialist på arbejdspladsen og i skolen
Torsdag 12.5: Hvem er Internationale Socialister og hvad arbejder vi for?

Odense

Mødes kl. 19.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 31.3: Bekæmp racismen – forsvar velfærden
Torsdag 7.4: Syrien – Imperialismens legeplads
Torsdag 14.4: Fælles kamp for velfærd
Torsdag 21.4: Studiekreds: Kasinokapitalisme
Torsdag 28.4: Che Guevara og Malcolm X – Socialister og helte
Fredag 29.4, om aftenen: Socialt arrangement
Torsdag 5.5: Fagbevægelsen i film.
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland

Kontakt Poul Erik, 2629 1341, for info om møder og aktiviteter.

Århus

Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Torsdag 31.3: Velfærdsalliancen – er et oprør på vej?
Torsdag 14.4: Skraldekonflikten 20 år efter
Torsdag 28.4: Socialister og religion
IS/U på facebook

IS/U på facebook: *Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis*
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Klassepolitik i det amerikanske primærvalg
Sanders angriber "den herskende klasse"

Søndag den 6. marts 2016 blev dagen, hvor en amerikansk præsidentkandidat kaldte dem, der styrer USA, for "den herskende klasse".

Af Bo Nielsen

Her er, hvad Bernie Sanders sagde på den amerikanske nyhedskanal CNN:

"Er det fantasi at sige, at vi skal sætte en stopper for det perverse niveau af ulighed i indkomst og velstand, hvor de 20 rigeste i dette land nu ejer mere end de nederste 50 procent af befolkningen?

Alt dét er muligvis fantasi for den herskende klasse og de store pengeinteresser i dette land. Jeg tror ikke, det er fantasi for arbejderne i dette land, der arbejder flere timer for lavere lønninger, og som er trætte af establishment-politik og establishment-økonomi."

Hvem er den herskende klasse?

Her er der i den grad noget, socialister kan tage med ud i diskussionerne med kolleger og skolekammerater: Hvem er den herskende klasse?

"The 1 %" – "den ene procent" – er i kraft af Occupy Wall Street-bevægelsen blevet en del af det globale venstrefløjs sprog de senere år. Men begrebet er også blevet kritiseret for at være for uklart, og for entydigt at pege på grådige finansspekulanter og banksektoren.

Den herskende klasse er ikke kun finansspekulanterne på Wall Street. Det er heller ikke kun virksomhedsejerne, kapitalisterne og de rige familier, hvor arvinger fødes ind i et liv med rigdom og privilegier.

Den herskende klasse er også Obama – og det er Hillary Clinton og magthavernes Demokratiske Parti. Det er dem, der deler interesser med og gennem statsmagten beskytter den nationale kapitalisme og status quo.

Det er den ene grund til, at udtalelsen her er så provokerende.

Klassekamp

Den anden er, at det er et klassekampsbudskab, der sætter almindelige menneskers muligheder for en bedre tilværelse og fremtid op over for de riges og de magtfuldes system.

Det kræver kamp fra neden at få reelle forbedringer igennem.

Men hvor radikal er Bernie Sanders' politik reelt?

Sanders-kampagnens krav om universelle sundhedsydelser og skattebetalte universitetsuddannelser har i årtier været virkelighed i bl.a. Danmark og mange andre lande – selv om de nu angribes over en bred front.

Sanders siger selv, han er demokratisk socialist. Dét er unægteligt noget nyt i det amerikanske præsidentkapløb.

Til gengæld er der hverken røde faner eller nyhedsværdi over, hvad Sanders fremhæver som sin store inspiration. Nemlig den tidligere præsident, Franklin D. Roosevelt (FDR).

FDR

FDR's New Deal var en politisk platform, hvis formål var at sætte gang i den amerikanske økonomi i 1930'ernes krise.

Men for arbejderbevægelsen, små bønder og husmænd, arbejdsløse samt etniske og religiøse mindretal blev det tolket som en politik, der skulle forbedre levevilkårene for dem på bunden af samfundet – og inspirerede til de mange og store kampe for forbedringer i disse år.

FDR var – i modsætning til Sanders – uden nogen som helst tvivl en del af den herskende klasse. Men den herskende klasse var splittet over hvilken politik, der skulle føres. FDR var nødt til at få støtte uden for den herskende klasse for at få sin politik igennem.

Som Roosevelt formulerede det i januar 1944: "Fattige mennesker er ikke frie mennesker" og "Arbejdsløshed og fattigdom er det stof, diktaturer er lavet af".

'Reformisme' og reformisme

Hvor det her i Danmark er stort set umuligt at adskille den borgerlige regerings økonomiske politik fra den socialdemokratiske i en blindtest, begrundede den liberale FDR sin vækstpolitik med, at den skulle sikre arbejderne imod arbejdsløshed og imod den fattigdom, der følger med.

Så hvordan kan vi forstå Sanders, hvis politik på den ene side ligner en blanding af New Deal og skandinavisk socialdemokratisme af i går, dvs. før nyliberalismen – og som samtidig lyder særdeles radikal, når han angriber den herskende klasse?

I sidste nummer af Socialistisk Arbejderavis skrev Charlie Kimber:

"Sanders' politik er mindre radikal end det nogle gange antages – og han er på linje med de centrale dele af USA's imperialistiske dagsorden.

Men han afspejler dele af den oprørske stemning, der skabte Occupy Wall Street i 2011 og Black Lives Matter-bevægelsen. Han afspejler også den seneste tids tendenser til mere militant arbejderkamp samt den voksende klimabevægelse.

Dét er, hvad der er virkelig vigtigt – politik på den gamle måde er under et ekstremt pres, og millioner af mennesker leder efter et alternativ."

Sådanne økonomiske krav, der vil angribe den herskende klasse på profitten og skattebilletten ER radikale – særligt i en amerikansk kontekst. Det ER radikalt at erklære sit politiske projekt og sin politiske base for værende i klassekonflikt med den herskende klasse.

I vores post-liberale system er retten til sundhedsydelser og gratis universitetsuddannelse blevet 'socialistiske' krav, eller 'overgangskrav' i Trotskijs forstand.

Reformisme eller revolution

I Internationale Socialister/ISU hepper vi på den stadigt spæde fremvoksende bevægelse fra neden af især unge og arbejdere, der identificerer sig med Sanders' kampagne.

Ikke fordi, vi sætter vores lid til reformisme.

Vi kan ikke opnå socialisme gennem parlament og lovgivning. Socialisme er arbejdermagt – og den kan kun opnås ved et revolutionært brud med den borgerlige stat og de kapitalistiske ejerforhold.

Men det ville ikke kun være sekterisk, men også doven analyse at sidestille Sanders' reformisme med den 'reformisme uden reformer', vi har oplevet i Danmark og mange andre lande i nyliberalismens epoke.

Sanders ligger langt til venstre for en Mette Frederiksen.

Sanders erkender endda åbent, at forandringer ikke lader sig gøre uden kamp fra neden af almindelige mennesker. Her er, hvad han sagde til Politiken sidste år:

"Ingen i det Hvide Hus har magt til at gå imod de store selskaber og milliardærerne alene. Den eneste måde at skabe forandring på er at opbygge en græsrodsbevægelse, skabe en politisk revolution, holde sammen og skabe den forandring."

En holdning, vi som revolutionære socialister selvfølgelig kun kan være enige i, da vi ligesom Marx mener, at arbejderklassens befrielse er dens eget værk.

Revolutionære

Flere og flere kan se, at kapitalismen ikke bare er i krise, men at kapitalismen i sig selv ER krise.

Et flertal af amerikanske unge under 30 erklærer sig i den ene meningsmåling efter den anden som tilhængere af socialisme (selv om de fleste næppe definerer socialisme som os) frem for kapitalisme.

Opgaven for revolutionære socialister er ikke at skyde radikale og venstrereformistiske kandidater og partier ned. Det er at kæmpe sammen med de bevægelser, der vokser op omkring den vrede mod systemets uretfærdighed og det håb om en bedre tilværelse, disse er billeder på.

Og det er at organisere dem, der er blevet overbevist om behovet for et revolutionært opgør med den herskende klasse og hele det kapitalistiske system i en selvstændig revolutionær organisation.

Heller ikke ved de republikanske primærvalg foregår tingene som planlagt. Den rabiate racist og mangemillionær Donald Trump splitter republikanerne endnu mere, end Sanders splitter demokraterne.
Trump har fx beskyldt mexicanere generelt for at bringe narko og kriminalitet til USA og for, at de er voldtægtsforbrydere.
Heldigvis er der begyndt at komme større protester mod hans racistiske valgmøder. Enkelte af dem er han endda blevet tvunget til at aflyse.

Socialisme for begyndere
Politik i bevægelsen

En modstands- eller oprørsbevægelse starter ofte "spontant", dvs. uafhængigt af politiske organisationer. Men efter det første skridt rejser der sig alle mulige spørgsmål, der kræver politiske svar.

Af Jørn Andersen

"Det stærkeste ord i verden er Nej," hedder det i en sang af Jesper Jensen. Det er, når folk beslutter, at de ikke vil følge magthavernes bud – og beslutter det i fællesskab – at de tager det første vigtige skridt.

Men uanset om man beslutter at strejke, eller man vil protestere mod lukning af en skole, eller om man er en stor eller lille gruppe, der tager dette første skridt – så følger i samme sekund spørgsmålet: Hvordan? Hvorhen?

Appeller eller de manges magt?

Skal man forsøge at appellere til politikeres eller bossers bedre jeg? Skal man forsøge at samle større opbakning? Skal man demonstrere, strejke, besætte for at sætte magt bag kravene?

Nogle gange giver svaret sig selv, fordi andre har taget det første skridt før en selv: Det er nemmere at slutte sig til fx en demonstration, som andre har indkaldt, end selv at arrangere én. Det er nemmere at strejke, hvis andre arbejdspladser allerede er i strejke, osv.

For en gangs skyld kan vi bruge et meget konkret og aktuelt eksempel: En række faglige organisationer har indkaldt til "98 demonstrationer i 98 kommuner" den 12. maj.

Bruger man så demonstrationen til at tale til politikerne – "Nu må I komme til fornuft!" – eller til at tale til kolleger, skolekammerater og medstuderende: "Hvordan kan vi bygge en styrke, der kan tvinge politikerne?"

Formentlig vil vi høre begge dele på dagen – og i mobiliseringen op til den. Realiteten er jo, at nogen tror på, at man kan overbevise politikerne, mens andre ikke tror på det – mens det store flertal er usikre.

Kamp fra neden

Der er altså en debat om mål og midler. Hvad betyder det?

For det første er det vigtigt at sikre, at den debat overhovedet bliver ført, så man ikke overlader de usikre til bevægelsens bureaukrater og reformister. For de fleste er det jo "det nemme" og det, vi er opdraget til.

Men skal mange involveres – og være med til at overbevise andre – så skal de overbevises om, at det ikke kun er bureaukrater og politikere, der kan gøre en forskel, men at de også selv kan. Det kræver politisk debat.

For det andet betyder det, at socialister skal være med til at organisere det mindretal, der vil "kampen fra neden". Så vi kan matche det mindretal, der vil holde kampen inden for bureaukratisk kontrollerede rammer, når flertallet skal overbevises.

Politiske veje

Spørgsmålene om "appeller eller de manges magt" og "kamp fra neden eller forhandlinger fra oven" kommer typisk op i langt de fleste bevægelser i en eller anden form.

Svarene på dem udtrykker to politiske veje: Forhandling eller kamp? Eller for at bruge mere generelle udtryk: Reform eller revolution.

Det betyder ikke, at vi er imod hverken forhandlinger eller reformer. Hvis man kan få sine krav igennem uden at lette røven, så er det da at foretrække. Men det er undtagelsen – især i krisetider, eller hvis det drejer sig om større spørgsmål.

Når det handler om hvem, der skal betale for krisen, eller mere generelt om "magten i samfundet", så har magthaverne ikke plads til kompromisser. Så vil de kæmpe med alle midler for at sikre deres magt og privilegier. Og det skal vi forberede os på.

Andre spørgsmål

Men der er også andre spørgsmål, der dukker op i bevægelser. F.eks. kan man sagtens være fagligt militant og mene, at indvandring skal stoppes. Eller som mand mene, at kvinder sænker lønnen. Eller at homoseksuelle er afvigere. Osv.

I en strejke er det ofte ret let at argumentere for, at alle, der støtter eller deltager i strejken, er lige meget værd, uanset køn, hudfarve, seksualitet osv.

Men det er afgørende at tage diskussionen og ikke bare "overhøre" f.eks. racistiske eller sexistiske bemærkninger. Det styrker solidariteten, og dermed bevægelsen, hver gang man vinder den slags diskussioner.

Mere politik i bevægelsen

Der er nogle, også på venstrefløjen, der argumenterer for, at det at have synlige politiske skillelinjer i bevægelsen svækker "enheden". Det er en misforståelse.

Uenigheder om mål og midler vil altid være der – fra nu af og til revolutionen (og bagefter). Jo mere synlige de er, jo nemmere er de at diskutere – og alle bliver klogere (forudsat selvfølgelig at det foregår i en nogenlunde kammeratlig tone).

"Enhed i bevægelsen" handler ikke om holdninger, men om handling. Og det er vigtigt at kunne skelne: Hvis vi kun kan handle, når vi alle sammen er enige om alt, så kommer der meget lidt handling. Og vi får helt sikkert kun få med.

At opdyrke en diskussions-kultur – samtidig med at man slås sammen – er afgørende for at bevægelser kan udvikle sig. Hvordan skulle vi ellers kunne gøre op med alle de indlærte ideer, vi alle bærer rundt på.

Det er også en vigtig grund til, at Internationale Socialister insisterer på at sælge Socialistisk Arbejderavis i bevægelsen (og opfordrer andre til at medbringe deres materiale): Bevægelser uden politisk debat kan ikke udvikle sig.

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST DANMARK PP B